

DEMETER VIKTOR

VAKON HISZEK

Ujjnyomok

Írta: Demeter Viktor

Borító festmény: Demeter Viktor

Minden jog fenntartva © 2021 Demeter Viktor

Képek és illusztrációk: Unsplash és BigstockPhoto

Fényképek: Kiss Norbert, Pozsonyi Zita

ISBN 978-615-01-0407-2

© Kiadta Demeter Viktor online formátumban 2021-ben

Email: demeter.viktor@gmail.com

Honlap: www.vakonhiszek.hu

Felelős kiadó: Demeter Viktor

Művészeti vezető: Randrianantoandro Dorothy

Design és szerkesztés: Hubicska Zsolt

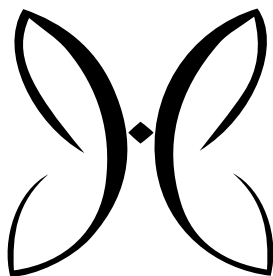
Korrektúra: Csirmaz Szilvia

Jelen online kiadásban szereplő versek bármilyen formában történő másolása, sokszorosítása, közlése, illetve adatfeldolgozó rendszerben történő tárolása a kiadó előzetes írásbeli hozzájárulása nélkül tilos!

Demeter Viktor

VAKON HISZEK

UJJNYOMOK

- *Mi lenne, ha festenél egy borítót?*
- *Hangzott a kérdés egy barátomtól.*
- *Az elefánt is tud, akkor te is vakon.*

Valahogy így kezdődött. Mindez a könyv anyagának
összerakását követően hangzott el.

Vak vagyok, Kedves Olvasó, ezt tudnod kell.

Így hát történt, hogy Judit hozta a festéshez az
anyagokat, beszélt a színekről, én pedig kiválasz-
tottam, hogy mit szeretnék megjeleníteni, vizualitás
nélkül elgondolkodtam a saját érzéseimen és az áb-
rázolni vágyott dolgokon.

Zoknival, szivaccsal, ecsettel dolgoztam. Érdekes él-
mény volt. Köszönet érte Juditnak és Tücsinek, akik
mindent adogattak és segítettek még a kezeimet is
rendesen lemosni.

Kedves Olvasó!

Köszönet illeti mindazokat, akik segítettek abban, hogy ez a könyv elkészülhessen:

- Dorothyt és Zsoltot, akik szerkesztettek és megálmodták a tényleges kinézetet
- az inspiráló beszélgetésekért Nikit
- Csaba barátomat, aki velem olvasgatott
- Zámbori Somát, akinek szavai okán megfogalmazódott bennem a kiadás gondolata
- és életem minden szereplőjét, aki a sorok között bújik meg.

Ez az egész, valamikor tizenhárom évesen kezdődött. Hétévesen már írtam, de lévén, hogy pontírásban voltak ezek a próbálkozásaim, az idő és az önkritika gyakorlása elpusztította mindet.

1999-ben megkaptam első számítógépemet, DOS rendszert használva elkezdődhetek a többé-kevésbé fennmaradó versek megírásai. Persze olyankor is sokszor önpusztító és vers-író voltam.

1986-ban születtem, március 8-án. Nőnap gyerekek vagyok. A technika fejletlensége okán vakultam meg. Volt egy ikertestvérem is, aki négynaposan elhunyt. Mára felnőttként úgy érzem, hogy mindig áll mellettem valaki. Vagy egy vezérelv, vagy a Sors, vagy Isten, egy Angyal, esetleg Krisztián is bennem él és vezet, fogja a kezem.

Szerencsés embernek tartom magam.
Vakságommal együtt élek teljes életet,
van egy kislányom, akivel kettesben
élünk. Kitti most rám pirítana, hiszen
Pannival, a Labrador vakvezető kutyával
vagyunk mi egy család, tehát hármásban
éljük a mindennapokat.

Fogadd hát szeretettel írásaimat, amiből
talán látod, hogy egyformák vagyunk!
Nincs annyi különbözőség vak és látó
között, érzelmekben, élményekben sem
feltétlenül kell eltérnie életünknek.

Szeretettel köszöntelek tehát életem
lapjain!

Ha támogatnád a további munkásságo-
mat az irodalom területén vagy épp fejlőd-
désemet, azt köszönettel fogadom!

Iban szám:
HU71 10400023-50526752-77691000

Demeter Viktor

TARTALOMJEGYZÉK

Rajzolj nekem szép álmokat	10	Emlékül	59
Egy kiskutya története	12	Olyan vagy, mint egy ember	60
Hiányzol	13	A magány órája	62
Kingának tizenötödik születésnapjára	14	Csak egy csók	65
A sorsról az életnek	16	Színjáték	66
A másságról a másoknak	18	Örület	68
Egy estém és az ébredés	19	Minden lennék, ha lehetnék	70
Egyedül	20	A költő költészete	71
Szent Karácsony éjjelén	22	Szeretném ha...	72
Mellette	24	Neked	73
Légy enyém	25	Jóslat	74
Szerető édesanyámhoz	26	Éjjel van...	74
Ajkadon csüngve	27	Ősz	75
Az életről	28	Mosolyogj, kérlek!	76
Utolsó levél	30	Talán ...	77
Szerelmünk rabságában	34	Ölelnék	78
Anyáinknak	36	A lelkedért	80
Az én tanárom	38	A szív dalol	81
Élet s halál között	39	Hiányzol	82
Végtelen hajsza az élet	40	Csak egy nap	84
Csak csendben	41	Csak neked	86
E szigorú szemeknek	42	Légy s legyek	88
Köszönöm neked	43	Angyal	89
Szeretlek	44	Van, mikor ...	90
A test üzenete	45	Hogyan mondjam el	91
Beteg elme	46	Névtelen	92
Véletlen volt talán...	48	Egyetlen	93
Boldogságodért	50	Csókolj még!	94
Tudod-e mi az, hogy szeretni?	52	Némán	94
Csak egy...	53	Hogyan szeresselek?	95
Őrizz és félt	54	Elveszett	96
Búcsú a búcsúzótól	56	Olyan vagy nekem	97
Harc a fénnel	58	Néha van...	98

Tévedtem	99	A kis vonat	138
Kívánlak	100	Mert	139
Rossz így	101	Nézz ...	140
Egy vers, csak neked	102	Némán ...	141
Évek múlnak	104	Vitathatatlan	142
Gyengén	105	A fal	144
Amikor kedvetlenül üldögélek...	106	Álmodj	145
Kép	107	Van, akinek ...	145
Ahogy alszol itt csendben	107	Karácsonyi érzés	146
Mondd, miért?	108	Álmos este	147
Amikor ...	110	Köszönöm, köszönlek	148
A repülő	111	Egy kicsiny életkép	149
Tegnap esti szonett	112	Újévi köszöntés	150
Szeretkezés	113	Tikk-takk	151
Egy év	114	Harminckét év	152
Meddig lehet	115	A feltörő ...	153
Hazugság - Igazság	116	Milyen jó néha ...	154
Szeretsz-e még?	118	Palotából ...	156
Az elmúlás után...	120	Élni lenne jó	158
Álmodtam Veled	121	... Játéka	159
Imádság	122	Daloló kerék	159
Este	123	Doboló dalocska	160
Csönd	124	Pillanatnyi pillanat	161
Akarlak	125	Ne félj!	162
Ahogy ...	126	Zúgolódó, csöndes esti szél	163
Nélküled	126	Hiába az akará	164
Tikk-takk	127	Embernek maradni	165
Egyetlen és örök	128	Álmodd az életed!	166
Egy	128	Szépséges kuszaság	167
Ahogy an átölel	129	Az élet olyan, mint ...	167
Szól a harang	130	Reggel	168
Jövő dalát várom	131	Ha megérted	169
A csók története	131	Magad után...	170
Huszonhét hónap	132	Eltiport parázs...	172
Egyetlen perc	133	Kávész Velem az Ünnepek alatt	173
Ahogy az éj leszáll	134	Az idő	174
Hallgatás	136	Végtelen	175
Várlak	137		

RAJZOLJ NEKEM *Szép álmokat*

Rajzolj nekem szép álmokat
leomló határokat
szikrázó napsütést, kék eget
szivárványt, esőcseppeket.

Írj nekem gyöngybetűkkel, gyöngysorokat
sohasem beteljesülő álmokat
némán feszülő, ki nem mondott szavakat
féltnve őrzött, benned rejtőző titkodat!

Budapest, 2021. január 16.

EGY KISKUTYA TÖRTÉNETE

Egy icike-picike kiskutya,
kibandukolt az utcára.
Ott egy ember elfogta őt,
így lett egy persely lakója ő.

Ha pénzt helyezel a nyelvére
egy jó falat reményében
nagyot ugrik örömében;
de ha sokat ugráltatod,
elfárad előbb-utóbb,
s szomorúan visszakullog.

Ez a kiskutya története,
vagy ha úgy tetszik végzete.
Bezárták, itt ragadt,
ő már örökre itt maradt.

Budapest, 1999. január 2.

Hiányzol

Tudom, nemrég mentél el;
azt is, hogy nem így érzel.
Nem is gondolsz már reám.
Eddig sem törted magad,
de mondd, mi lesz ezután?
Emlék semmi nem marad!

Az emlék elhalványul,
a szavak tompán szólnak,
nem kapok mást kárpótlásul,
csak hogy eljő a holnap.

A holnap, mikor úgyszólván hiányzol,
s tudom, nélkülem virágzol,
s imádlak örökkön:
téged, a kedvest.

Hiányzol! Ez egyszer még kimondom,
de nincs már több alkalom,
hogy halld epedő hangom,
lásd sápadó arcom.

Eltűnök, ahogy már régen tettem;
elmegyek, mert el kell mennem.
Te maradsz még, de én vissza nem jövök,
elfeledlek én is, elfeledlek ha megnövök.

Budapest, 1999. június 27.

KINGÁNAK

tizenötödik születésnapjára

Szép, kellemes tavaszi napra virradt:
a madarak is hangosabbak voltak
mint máskor. Az ég is kékebb, csodásabb
lett, midőn meglátta édes orcádat.

Sokan nem tudták, mitől van ez így:
"a természet asztalára mért terít?
- A Nap a felhők fölött miért ragyog?";
csak te s páran, meg én tudtuk az okot.

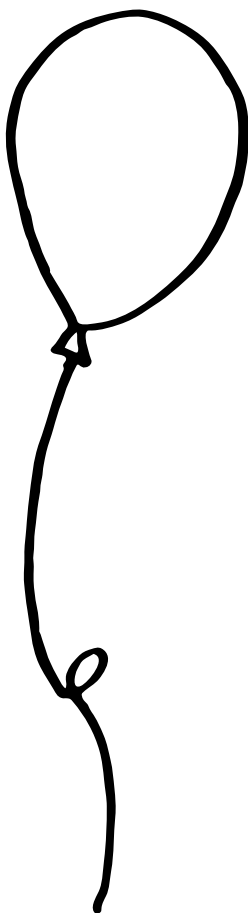
Aznap egy évvel idősebb s kicsit szebb lettél;
szemed, arcod, tested - kicsiny múltadról mesél.
Tudod-e már, mit csinálsz holnap, mit teszel?
- hogy merre tartasz, hová mész, meddig mehetsz el? -
Látod-e te is a Napot a felhőkön át?
Érzed-e lágyan simogató kis sugarát?

Tervezed-e a jövőt, a hosszú éveket?
Megénekeled-e olykor eddigi életed?
Van kivel megoszod bánatod, örömöd, javad?
Szoktad-e néha egyedül érezni magad? ...
Örülök. Tudom boldog vagy, s leszel örökké;
a fájdalom szele téged soha el nem ér.

Kívánom, hogy maradj ily szép, mint most: ma!
Kérem: arcod bánat el ne takarja,
szemed ne könnyezzen soha, ne sírjál!
Ily rossz verset, mint én, kérlek ne írd!

Kívánságaim, kéréseim után
csend lett; csak állok, mint egy barom, bután.
Föleszmélve mondom: boldog életet!
és e szókkal befejezem énekem.

Budapest, 2000. március 11.

A SORSRÓL AZ ÉLETNEK

Mi a barát? Egy olyan lény, amit adok-veszek,
Ha nem tetszik eldobom, és egy másikra teszek?
Ha meguntam elhajítom, hadd menjen egyedül;
Barátokat találnom úgyis hamar sikerül?!

Mi a barátság? Egy érzélem, mely változik: múlik;
és az ember szívéhez közel tán sohasem kúszik?
Ha mégis elérne oda, hol falak állják útját,
El kell pusztítsuk a szövődő barátság csíráját?

Rombolás nélkül mi lesz, miért jobb? Van-e értelme így:
élve, ugyanakkor holtan - a Földön, a Pokolban -
Rohadni érdemes-e még? Hol van, ki majd megsegít:
Főlemel a porból, ledob a jóból? (Túl rossz voltam.)

S ha egyszer sok barátom lesz: kellenek-e még?
Akkor egy is sok lesz, vagy talán: száz sem elég?
Választanom kell-e majd közöttük egy napon?
(Fölragyog-e még s aztán leszáll piciny Napom?)

Ha választanom kell: mit teszek, melyikre voksolok?
Felnézek az égre - úgysem látom - s egyet gondolok?
Vagy hagyjam mindet veszni és vesszek velük magam is,
s reménykedjem tovább évekig, hogy hátha akad valaki
aki tisztel, becsül, szeret, és nem kér, hogy válasszak?
De ha mégis megkérnek - mi értelme a válasznak?

(Az emberek csúf szüleményei honnan származnak?)
(Isten és ember bűnükben egymás mellé állanak!)
Ha kérlek mégis, kérdezem: - mért teszik ezt énvelem?!
Talán túl sok bűnöm volt - ennyit érne életem?
És könnyen, de gyorsan szabadulni akarnak már;
Szörnyen fáj, de eljön értem a magány: a Halál.

Temetésemen a gyászmenet hullajtja könnyeit,
Nekem ajándékozzák a világ összes könnyeit;
De én s mindenki tudni fogja: ez egy nagy hazugság.
Hazug vagy! Nem élhetünk boldogan, ez a valóság.

Egy árnyék örökké kísér utamon; nem megy el
Soha mögülem: ott csúszik, alszik, lapul csendben.
Hiába kérem nap-nap után, halkán: eressz el!
S csak bámul meredten szemembe: üldöz engem.

Ha kérdezem mért teszi ezt, mért van mindig mellettem;
Felelete a hallgatás, a csend. - Már nem érdekel!
Ti emberek: ti állatok! Mért vagytok mind ellenem?!
Hol vagy szerelem, barátság? Hol? Már soha nem érlek el?

Sajnálom itt magam... Minek? Jobb úgyse lesz!
Minden szó mar, éget: midőn kimondom megsebez.
Eldobom a tollat s eltaszítom gondolatom.
Íme te árnyék, te rossz ajándék! Fogadd hódolatom!

Budapest, 2000. április 21.

A MÁSSÁGRÓL A MÁSOKNAK

Te nyomorék vagy: nem tudsz járni,
Midőn itt szavalsz, nem tudsz állni;
Te meg látni szeretnél, látni,
S tenni akarsz, nem pedig várni.

Múlik az idő, olvad a jég,
Nem mondd most már: ebből elég.
Tűrsz, viselsz, s magadban reszketsz:
Közel állsz most már az emberhez.

Most sajnálsz magad:
Kezed arcodhoz tapad,
Egy könnycsepp hull alá;
Hiszed, nem lát a világ,
Mert ha te már vak vagy,
A többi mást nem kaphat!

Ne élj így soha, kérlek társam!
(Társ lennék, veled szemben állva?)
Életed éld, formáld, viseld el,
Kérlek, ne búcsúzz örökre el!

A világnak szüksége van rád,
Meggvéd a bajtól, óv a hazád.
Lehet, csupán álmodom s nincs így,
De egy élted van, hogy kiderítsd.

Félsz tán a világtól:
Lehet, egyszer kigáncsol,
Elpusztít, elsodor,
S szemétként odébbkotor?

Óh, csak jósolsz, nem élsz,
Mindig bókolsz, rettegsz, félsz:
Embert nem látsz soha, te árva,
Nem nézel föl soha az ágra,
Te nem rakod a földre lábad.
Ugyan már, magad ne áltasd!

Egy képzelt világban létezel,
állítólag sosem vétkezel;
Pedig életed maga a bűn:
Te vagy az, aki mindent eltűr.

Az ember rád léphet,
te azt sem érzed;
arcát meg sem nézed,
s továtúnnek az évek.
Életed semmi lesz,
s annyit mondasz: "Mi volt ez?"

Budapest, 2000. június 28.

Egy estém és az ébredés

Hűvös az est. Nem melegít sóhajod,
fázom, didereg szívem: rád gondolok.
Meleget áraszt távoli tested,
reszketve, zokogva újra festlek.

Újra látlak, megint érzek, mint rég,
de nem vagy itt; testem forró lázban ég.
Nélküled égek, vérzek, elhamvadok,
semmivé válok, ha melletted vagyok.

Senki vagyok; így is, úgy is senki,
s te vagy, ki ezt új életre kelti.
Általad, érted létezem, csak neked;
szeretnék melletted lenni, csak veled!

Hideg az éj. Én csak várlak, álmodlak,
érzem ahogy karjaimmal átfonlak.
Látom, tartlak, de nem érzem terhed;
bárcsak megrokknhatnék melletted!

Te vagy, ki többet ér, mint az élet;
s csak veled ér már valamit az ének.
Minden leány csupán egyszerű kavics,
de te csodás gyémánt vagy, kinek párja nincs.

Talán többet is érdemelsz nálam,
de el nem hagylok, önzőn bezárlak.
Elfogtalak s most némán marasztallak,
szeretlek, s hangosan magasztallak.

Éjfél üt az óra, az időm lejárt;
eltűnik minden kitalált tárgy.
Elsiet már a lehetőség is,
mely minden nap, minden percben még nincs.

Csak a vágy maradt; ő ül ott szótlanul,
ő az, aki minden pillanatban hozzám nyúl.
Megérint, megsimogat szép kezével,
elkápráztat a sok csodás emlékekkel.

Szívem marcangolja, szétszaggatja,
csak a csönd az, ki ezt meghallhatja.
Küzdenék ellene, ha volna eszem,
de most is csak rád gondolok, egyetlenem.

Reggel van már. A szél veri ablakom;
meleget érzek, mert rajtam paplanom.
Felkelve az ágyról, ott egy alak;
úgy tűnik, mintha téged látnálak.
Tudom, te nem lehetsz, távol vagy tőlem,
hajnali ördög játszik most velem.

Ismét eltelt egy éjszaka nélküled,
újra börtönébe zár a rémület:
félek, hogy nem láthatlak e napon.
Téged akarlak mindig, de nagyon!
Mit ér az akarat, ha nem teszek még
semmit? - Szerelmünk lángja láthatatlan ég.

Budapest, 2000. szeptember

Egyedül

Szomorú szatír szívem szüntelen zokog,
telnek a napok s egyre csak rád gondolok.
Életünk együtt tudom, csupán szép álmom
és Isten segít, hogy valóra ne váljon.

Most méltatlankodva mondod megint nekem,
mit mindketten tudunk; s belesajdul lelkem.
El kéne viselnem minden csalódásom
és meg kéne őrizzelek minden áron.

Fekete foltok, fénytelen napok, hetek
várnak még rám. Szeretlek s csak magam mehetek.
Ott a távolban, visszagondolok néha,
emlékszem majd a csókokra és a szókra.

Emlékeimben elmerülve élek majd;
csak a szívem: és te vagy, aki visszatart.
Tudom, mennem kell, csak azt nem, hogy most miért!
Letöltöm büntetésem, de mért így ítélte?!

Havas, hideg hegyeken, hiányod megöl,
forró trópusi tájakon szobrom ledől.
Bárhol leszek szerelmed őrizni fogom,
a sok percet eldobni mért lenne okom!

Koszorú kövek, kopott képek, kínok között
vándorolok vénen s egy álmat üldözök.
Nem sejtem még, hogy te már rég elfeledtél,
hogy azóta talán egészen más lettél.

Fiatal, finom fejjel feladom magam:
talán nem szerettelek eléggé kedves,
ha kell, vedd fejem - megérdemlem -, vidd nyakam,
csak még barátként fogadj el, csak így szeress!

Budapest, 2000. október 29.

Szent Karácsony éjjelén

Oly egyformák az éjszakák:
sokan melegben reszketve,
még Többen térdre ereszkedve
viselik az Ég szavát.

Én is dideregtem, mint megannyi társam:
Beteg is lettem, beteggé váltam.
Mondták: „az év egy napja, majd meggyógyít,
Egy Ünnepe biz megbódít!”

Szólottak: „Angyalok éje ez,
Mindent szeretet s béke övez,
Gazdag s szegény, mind boldog lesz:
SZENT KARÁCSONY ÉJJELE ez”.

Beszéltek, de szavuk mit sem ért,
Az emberek nem harcoltak a békéért.
Mind csupán remélt s talán félt,
Az Égre nézett s kért,
Úgy tett, mint ki semmit sem ért:
Egyszerűen ridegen élt!

Szent Karácsony éjjelén

Az angyalok így is segítettek:
E szent ünnepen asztalt terítettek,
A szívekbe szeretetet csaltak,
A gyermekeknek szülőket adtak.

A hála, mint mindig, elmaradt;
Senkire semmi nem ragadt.
Kik boldogok lehettek ez éjszakán,
Élnek tovább önzőn, bűnösen: csúnyán.

Én ekkor sem nyugodtam, háborogtam, gondoltam
S vártam valakire, aki késett, nem jött el: hiába szólt az óda.
Már régóta hiányzott nekem
S Ő nem hallgatja énekem,
Így minden reggel ugyanúgy ébredem:
Hisz Ő, Ő, már nem lehet mellettem.

Így angyalaim éjjelén,
Nem éled újjá a Remény,
Csak a vacsora, mi csoda,
Hal, pulyka és sok-sok micsoda.”

Budapest, 2000. december 24.

Mellette

E kő drágakővé válik mellette;
hisz arany kezddel megérintetted,
E rút fém is forrón izzik öledben;
mert ég az öröm tűzén közeledben.

Egy denevér szállt föléd s ott nyugodott meg
Meghallva, mily gyönyörűn énekel szíved.
Egy reszkető őz bátorrá válik érted;
Mert mássá tette őt a pusztá jelenléted.

Egy róka futott feléd s egy bárány hagyott el.
Te vagy, aki a porból a fénybe emell!
A csalogányok is hallgatnak szüntelen,
Hogy te a kedves, a csodás, a büntelen
Dalolj, dalolj csak nekem, óh én Egyetlenem!
S én melletted pihenjek el szerelmetesen!

Ha átölelsz s tested a testemhez ér,
Nem maradhat hideg; felforr a vér.
Mikor ajkad ajkamba kapaszkodik,
A szenvedély szerelmünkre támaszkodik
S átkísér minket oda, ahol nincs más,
Csak te meg én. S nincs több előadás.

Ott őszintén szeretünk, színlelünk;
Míg e szürke világban tán letűnt becsületünk,
Itt szeress, ne vess, keress, meg ne vess,
Ne felejts el, ne temess még s ne is kergess
Messzire! S bár nem érdemlem meg, de féltésél,
Bűneimmel s hibáimmal fogadj el! Mindig megértsél!"

Budapest, 2001. április

LÉGY ENYÉM

Mikor még nem ismertelek, már kértem: légy enyém;
ezer tudatlan álmom mindig rólad beszélt.

Más, rút testbe burkolóztál s hangod is hamis volt,
de az a test, az a hang, örökre megholt.

Mikor megismertelek s először beszéltem veled,
ismét könyörögtem. Már csakis téged kértelek:
Légy enyém. Ajkad, szíved, tested s lelked vágytam,
már éreztem, már sejtettem, hogy csak, csak rád vártam.

Szüntelen szeretni szerettelek volna,
szerelmünk szárnyán vártam, jöjjön a holnap.
Hiányoztál; s bár leírhatatlan, de kimondhatón,
ez az érzés hihetetlen s mégis felfogható.

Most itt heverek kedvesem, lábad előtt,
s kérlek szomorkodva-vidáman, adj még erőt!
Adj szerelmet, add magad nekem
szeress és akarj - úgy, mint én - engem!

Most itt térdelek, már nem érvelek s nem is kérlek,
csak érzek én: féltlek, óvlak, szeretlek téged.
Vérem szívod akarva vagy akaratlan,
érezem: szerelmem érted, irántad halhatatlan.

Hozzád simulva, szerelmed mögé bújva,
ím neked szegezem fegyverem: - légy enyém!
Ruháid s gátlásod már rég lehullva,
csak te maradtál már s én neked; hát lépj elé!m!
Az akarat mögüled elmaradt,
csak a vágy, a vén öreg, ki fut, velünk szalad.

Kell-e még kérnem: „légy enyém szerelmem!”
Mondom-e még neked: „tested is add nekem!”
S ha ezeket elfeledném megtenni,
tudd, tudjad, szívem nem tud mást szeretni!

Budapest, 2001. április 14.

SZERETŐ ÉDESANYÁMHOZ

Újból szép napra virradt ezen a napon,
versem, dalom ismét kezvedbe adhatom.
Füledbe súghatom, mit máskor soha:
- Szeretlek, szeretlek Anya.

Tán fölösleges mind a szó,
de az ember oly múlandó
és csak a vers, mi örök,
hisz egyszer én is megnövök.

S bár akkor is te leszel támaszom,
de lesz egy választott asszonyom,
aki mellém áll majd, félt s szeret,
s velem együtt sír és nevet.

Akkor se hidd, kérlek, hogy elfeledtelek,
mert lélekben mindig közeledben leszek.
Látod, most is vannak barátok,
kikre a bajban mindig rátalálok,
s van kedvesem is...
Bár órála itt most szó nincs!

Te vagy, aki önzetlen félt,
aki, ha más nem, akkor is megért;
s én viszonzásul boldogtalanná teszek!
Megtehetnéd - s igazad volna -, de még sem vetsz meg.

Lassan minden évben írok hasonlót;
de megígérem neked,
jövőre már nem kell szólnom ily szót,
akkor már nem leszek ilyen veled.

Hozzád szólottam, szerető édesanyám,
megint neked, ki mindig vigyáztál reám,
ki most is ugyanúgy szeretsz,
ki míg a világ világ, páratlan lehetsz.

Budapest, 2001. május 6.

Ajkadon csiüngve

Mikor megérintlek, lángra gyúlok;
mikor megérintesz, tovább nem bírok
higgadt maradni már,
mert ajkam ajkadra vár.

Nincsenek már fájdalmaim,
nem sírok szüntelen;
már vannak barátaim,
s itt vagy te nekem.

Mikor megcsókolom pici szád,
s megsimítom arcodat,
nem jön agyamba gondolat,
nincs semmim, csak a vágy.

Jeges ajkam tüzessé varázsolod,
mikor csókod nekem adod.
Érzéketlenségem a múlt,
mert szívem lángra gyúlt,
és egyre gyorsabban dobog.

Amint összeér e két ajak,
a világ mögöttünk elmarad.
Új világot építünk, teremtünk,
ahová mindig betérhetünk.

Lehet, talán meghalok,
de e halál szép és nemes;
hisz szemed reám ragyog,
szívedben bent én vagyok,
s tested érettem remeg.

Csak a miénk ez a világ,
csak mi járhatunk ide át,
csak nekünk szép, csak nekünk tiszta;
csak mi nem kívánczunk soha innen vissza.

Éljünk együtt, egymásnak, egymásért!
óvjuk azt, mit egyikünk sem kért:
őrizzük a másikat,
szeressük az ajkakát!

Mikor ajkad érezhetem,
elvesztett hitem,
és múltó életkedvem,
újra enyémnek érzem.

Budapest, 2001. november

Az életről

Szépséges arám az élet,
mit elhagyni bizony félek;
az emberek mind rettegnek,
ám én csupán hűn szeretek.

Szépséges feleségem az élet,
kinek markában égek;
s néha bizony úgy gondolom,
nincsen - nem is volt - otthonom.

Büszke anyám az élet,
biztat: soha nem ér véget
s szeretete örökké tart;
ám ott fénylik ama kard.

Gyáva apám a halál,
váratlanul rám talál,
s üt, rúg, kipeckeli szájam;
eléri aztán, hogy már várjam.

S ha ellenállok, orvul lecsap rám.
Szeret, óv, félt az öreg halál!
S az élet, csak kecségtet szép reménnyel,
táplálja lelkem ezer erénnyel;
szívemet pofozza, ha kedve tartja,
így őriz minket egy szajha,... egy dajka.

Budapest, 2002. március 4.

Utolsó levél

Ezer szóval, ezer verssel
kedveskedtem már,
ezer sorral, ezer tettel
bántottalak tán.

Most mégsem vetem meg magam,
nem is szólok bírálón;
csak féltlek, hiányollak,
érezem, hogy hiányzol.

Egy sem volt ily valós:
kedves és bántó;
egy sem volt ily kapós:
friss is és olcsó.

Csak e levélben mondhatom,
mi szívem nyomja nagyon:
Csak magam okolhatom,
hogy szerelmed eldobom,
s tovább állok vakon.

Hol mézes szókkal szóltam,
hol ezer átkot szórtam;
néha szerelmünk óvtam,
máskor mocskokat mondtam.

Csak itt mondhatom újra,
sorok közé bújva:
hiszen ezer év múlva,
kilépve az útra

Régen álltam megdicsőülve,
vártam mindent megbecsülve,
most ülök rokkantan, hátradülve,
új szerelmeket, szeretőket szülve.

ha az ágakat szellő fújja,
finom kezedhez nyúlva,
ráismerve ama ujjra,
valamit halkan súgva,

Nem hittem egykoron, hogy feledésbe vész
Mindaz, ami te voltál: az egész.
Úgy hittem, majd te elhagysz, elmész
és te leszel, aki semmit nem érsz.

lángra gyúlok én,
én, az örökké szegény,
én, a vak hit s remény,
én, az agg, a vén.

Mégis én léptem, mentem,
tettem mássá;
én lettem, teremtem
újjá, vetkeztem hamis társsá.

S te, ki már eltemettél,
feledésbe vetettél,
engem szökni engedtéél,
egykoron fénybe vezettél,
talán még szeretnél.

Utolsó levél

A szeretet örök?

És baráti körök
s te meg én, meg önök,
mindig itt leszünk?

A szeretet igaz volna?

Csak az ember vádjait koholja,
mert gyáva és ostoba,
törékeny és otromba.

A becsület,
mint kövület,
az erény,
mint remény,
a tökéletesség,
mint igazi felség

élnek nap-nap után;
mi hiszünk, érzünk, s talán

- amint közeleg veszünk, -
mit elhagyunk, elvesztünk,
mit sok harccal szereztünk,
verejtékezve vetettünk,

és sokáig érleltünk,
de hanyagul őriztünk,
ma már kérjük, követeljük;
későn, de megbecsüljük.

Nem őriztelek, nem féltettelek,
nem figyeltelek, nem éltettelek.

Ma még csak sejtem mit vesztettem,
holnap már tudom mit engedtem veszni.

Ma még hiszem, jobb ez így;
holnap már tudom, az veszít,
aki először nevet, mert nem segít
senki. Magam maradok majd;
és akkor mit ér az a kard,
mivel annyi harcot vívtunk,
és amiért összeborulva sírtunk?!

Mindenre választ keresek,
minden megfoghatót szeretek.
Te megfoghatatlan voltál,
elém szerelmet töltél,
de én nem tudtam érteni
csak örökké kérdeni.

Nem tudom mért szeretlek;
hittem, könnyedén elfeledlek,
s pótollak, mint egy egyszerű csavart;
de szívem vadul küzd, visszatart.

Nem tudom mért bántalak...
Pedig tegnap is láttalak,
boldognak tűntél... közömbösnek.
- Azt hittem, azért megölelhetlek! -

Aztán odébb állva,
valamire várva,
hallottam, amint követ vetsz reám.
Pedig, nem... nem... nem az én hibám!

Ha már bolond voltam,
fűt-fát összehordtam,
érezni vágytalak,
tudni, mélyen elzártalak.

Túl sokan mentünk; pedig csak te meg én,
mi voltunk - a lényeg -, a szakadék peremén.
Mentegetőznék, de nem kell;
mert e becstelen pár - talán - létezését nem
érdemel!

Örültek vagyunk:
bolondok és szerelmesek;
mindig elrohanunk,
mi, az örök vesztesek.

Örült vagyok, hogy írok,
hogymeg elhagylak s aztán sírok,
hogymég mindig nem bírok
élni nélküled.

Pedig azt hittem, ez lesz a jó,
nem gondoltam, hogy ez a koporsó;
nem hittem benned,
nem kellett semmit sem tenned.
Most csupán előkészítem búcsúnk,
hogymeg lezárjuk, mit már régóta untunk.
Oly rövid és szomorú e pillanat,
csak az emléked az, ami megmarad...

E sorokkal valami véget ér.
Szűkebb lett most már a tér,
meghűlt immár a vér...
a koldus is némán kér
és már mellé se fér
kopott doboza;
mert az Élet mostoha
s a magány az ő ostora...

Ostoroz engem a magány,
bomlásnak indulok egy tanyán,
és siratom múltunk,
hogymeg örökre lehulltunk
és nem lesz több nyár.

Ez az utolsó levél, utolsó jó,
utolsó kenyér, utolsó szó;
utolsó csók, utolsó ölelés,
utolsó sor, végtelen szenvedés...

Budapest, 2002. március 22-26.

Utolsó levél

SZERELMÜNK RABSÁGÁBAN

Mikor rád találtam s te elmentél,
hangod csengésével vezettél
mindig mást súgtál a szélbe,
tűzet gyújtottál a jégbe.

Mikor rám találtál s szerettelek,
boldogan az égbe emeltelek:
szívem adtam szívedért,
nem néztem mi mennyit ért.

Mikor egymásért egymáshoz értünk,
mikor együtt aprókat léptünk:
segítettél, éltettél, öleltél;
bizony nincsen nagyobb öröm ennél.

Mikor néha bántón éltünk,
másképp, másra néztünk:
szenvedtünk mindketten - úgy hiszem -,
szenvedtünk, kinn a kék vizen.

Mikor vétkünk bocsánatot nyert,
szívünk szerelmesen vert:
jobb volt az érzés,
mint maga a kérdés,
ami némán szólt:
"miért érzem magam jól?".

Kergettük, űztük a boldogságot,
tettünk sok bolondságot:
elűztük egymást, aztán visszavártuk,
ártottunk s megbántuk.

Úztelek így én is, nem tagadom,
s mindig volt újabb alkalom:
s te megbocsátottál,
reám mosolyogtál.
Így történt akkor is,
eldobtalak, ellöktelek:
bemocskoltam arcom is,
de a csodák nem jönnek.
Lassanként emlékekben éltem,
mindent rossznak, csúfnak véltem:
s te belém rúgtál egyszer,
vártam, még hányszor versz el.

Most szívemmel labdázol,
lábad mindenén átgázol:
s én szeretlek mégis, rendületlen.
látod, hibáimért megbűnhődtem.

Csókjaink íze s az érzés,
mint szívemben örök vérzés
lakozik s él tovább;
nem becsültelek korább.

S az emlékek sora,
- mellettünk a zongora -,
mint valami filmen,
(csak teljesen ingyen)

tűnnek elő nap mint nap,
szerelmünk a múltból kacsintgat.
Raboddá váltam,

börtönödbe zártál:
Minden jóra vágytam,
s te mindent megadtál.
Most már nem adsz semmit, csak elveszel;
szívemre szíved soha nem felel.

Bezártál, itt marasztalsz;
megvágta, de össze nem varrsz:
de én mégis érted élek,
örökké neked szól az ének,

Belőlem, érted születik a vers,
nélküled a szó mind nyers.
Ahogy átöleltél a tiéd voltam;
ahogy megneveztél, érted szóltam;

Ahogy ajkad ajkamhoz ért,
fölpezsdítetted bennem a vért:
magadhoz láncoltál, magadhoz kötöttél,
rabod lettem, raboddá tettél.

Budapest, 2002. április 5-6.

Anyáinknak

Drága anyák, kik itt ültök ezen a napon!
Hozzátok szól ma az én drága dalom.
Ő az én gyermekem, egyetlen utódom,
ő az én jövőm, ő az én otthonom.

Nem szánom sokra, nem biztatom hiába;
nem váltom borra, nem pazarlom lányra.
Csak nektek szánom, drága anyáim;
csak nektek ádom, páratlan anyáim.

Nektek ádom, kik mindent nekem adtatok:
jól esik most látnom, mint ragyog arcotok.
Jól esik. Tán éppúgy, mint ahogy nektek esett;
mikor az édes gyermek reátok nevetett.

Ti adtatok boldogságot, életet,
- s bár ez élet olykor kínokkal teli,
az ember mégis isteníti, szereti -,
köszönésképp fogadjátok ez éneket:
mely értetek, nektek teremtetett,
a szeretet jegyében, mi soha sem tettetett.

Budapest, 2002. április 13.

AZ ÉN TANÁROM

”

Az én tanárom minden bokor,
engem tanít minden fűszál,
becsületre nevel a nyomor,
szeretetre nevel a szűzlány.

Az én tanárom a tanító,
engem okít mind az élő,
mutogatják mindazt, mi jó,
s a rosszat elfeledik.

Az én tanárom minden állat, minden ember,
mind a barátom, de segíteni egyik sem mer.
Rajtam, itt most, mindenki nyer.

Az én tanárom a mindenség,
nincsen úr sem istenség,
csak álszent tanárok és irigység.

”

Budapest, 2002. április 16.

Élet s halál között

Hófehér ágyon fekszik egy lény,
nem élő már, de holt sem szegény.
Keze mozdulatlan már rég,
szemében halovány lánggal ég
az élet lámpása.

Kopott matracon fekszik egy lány,
kihasználta ezer zsvány;
s most mind irtózik és elsiet,
ő, pedig haldokolva itt piheg.
Ő a gondok málhása.

Rozzant széken ül egy öreg,
körötte kopott kövek
s végtelen csönd honol;
ujjaival halkan dobol.

Utcán fázik, ázik egy gyerek,
arcáról a víz lassan leperereg,
de szeméből új forrás fakad,
s szívéből soha el nem apad.

Sokan járunk ezen az úton,
sokan nem élhetünk nyugton,
de mind föladtuk már.
nem küszködünk álmokért,

Nem vezeklünk bocsánatért,
hisz már ledőlt a vár.
Elesett életünk vára,
elestünk, megszűntünk.

Szívünk már koporsóba zárva:
eltöröltek, mert nem túrtuk
az igazságtalan létet.
Önvalónk a halálé lett.

Budapest, 2002. április 23.

VÉGTELEN HAJLSZA AZ ÉLET

Rohanj, rohanj te balga teremtés!
Fuss, fuss míg a végéhez nem érsz!
Szedd lábaid, amíg szedheted,
fedd a múltad míg fedheted!

Féltsd jelened, építsd a jövőd!
Szeresd múltad, jelened gyűlöld!
Szeress, gyűlölj! Teremts és pusztíts!
Gondozz, dobj el! Nyugtass vagy uszíts!
Parancsolj vagy légy engedelmes!
Féljél vagy légy veszedelmes!

Akárhogy élsz, akármit teszel,
mindig csak egy futó leszel
az élet országútján,
ki nyugalmat soha nem lel tán.

Te élet üldözőtte,
gondok s bajok szülötte,
nem élhetsz soha boldogan,
hisz sorsod nyomodban rohan,
kerget, buzdít: kínozz míg élsz;
ez útról hidd el, soha le nem térsz!

Végtelen hajsza az élet,
de szereted. S míg nem ér véget,
rohannak egymás után az évek,
s te örülsz míg éled
ezt a vad, folytonos hajszát;
pedig csak kín minden pillanat,
s szíved lassanként elhallgat,
és a boldog halál vár.

Budapest, 2002. április 28.

Csak csendben

Csitt, csitt! Ne oly hangosan lépj!
Kérlek drága, élni se élj!
Ne mondj most semmit, ne beszélj!
Hozzám semmiképp ne érij!

Csitt, csitt! Ne riassz föl álmomból,
hol még utószor veled lehetek!
Ne taszíts el ágyamtól,
amin zavartalan emlékezhetek!

Csitt, csitt! Ne szólj semmit már!
Régen leomlott a vár,
mit ketten emeltünk, magunknak.
Felejtsd el, átkozd a múltat!

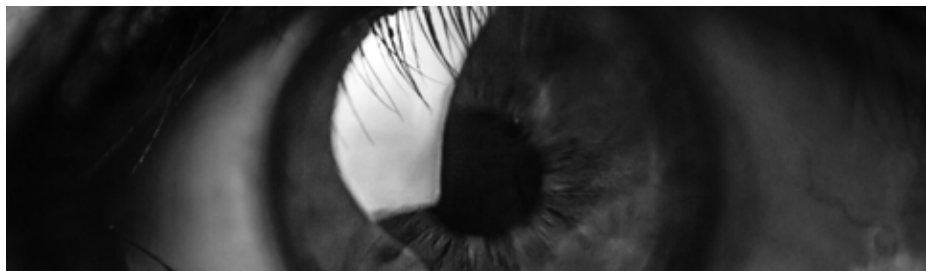
Csitt, csitt! Ne rohanj el ily hirtelen!
Gyenge lábakon állok én,
nincs még énnekem gyökerem.
Ne csalj meg, ne biztass, ha már nem enyém
semmi abból a lányból, ki voltál,
ki mindentől féltettél s óvtál!

Csendben menj el, hagyj magamra e percben,
ne keresd szívem-lelkem a versben!
Menj békével, fényben úszva,
ne lépj rá többé erre az útra!
Ez hozzám vezet s téged nem várlak - hiába.
Ez egy feledett felejtő imája!

Csendben lopózz el mellettem,
ha látni vágnál még!
Én már mindent megtettem,
s most szabadulni vágyom még!
Szállni fönn, messze az égen,
élni a jelenkor tükrében!

Budapest, 2002. május 3.

E SZIGORÚ SZEMEKNEK

Felétek pillantok, ragyogó golyócskák,
felétek, kik itt ragyogtok szüntelen;
belétek tekintek, apró Napocskák,
hogyan belesajdul szemem.

Ti vagytok tükreim a bajban,
ti mindig mellettem álltatok;
ha ezerszer már meg is haltam,
rátok örökké számíthatok.

Ha boldog perceim életem,
tiszt a tűz lobog bennetek;
ha erőtlök kérem,
biztatón ott termetek.

Ti vagytok az én lelkem,
mi soha nem hagy el;
annyi mindent nyertem,
s csak lelkem érdekel.

Ő örök, halhatatlan, végtelen;
ha én feladnám, ő továbbbúz mindenem.
Nem kell semmi más énnekem,
csak szemeid viseljem.

Budapest, 2002. május 5.

Köszönöm neked

Megcsonkítottak értem, drága fenyő!
Levágták ágadat, mely újra ki nem nő.
Könnyeztél kissé, de nem neheztelsz reám,
jól tudod te is, megérdemelte anyám...

Gazdád, egy kedves öregúr,
ki téged mindennél jobban szeretett,
s keze most mégis feléd nyúl,
hogy levágja egyik kezedet.
Értem kínzott, értem bántott,
értem csonkított meg egy barátot.

Köszönöm leveled, ágad, részed,
köszönöm érettem fakadó véred!
Köszönöm neked is, drága férfi,
ki e fát mindennél jobban félti,
hogy rám áldoztad ez ágacskát,
hogy megajándékozhassem anyácskát!

Budapest, 2002. május 5-15.

Szeretlek

"Szeretlek... szeretlek... szeretlek..."

hangzik szüntelen e szó.

Ahogy téged figyellek,
már nem hiszem, hogy jó
mindig így szólani,
jobb lenne nem mondani.

Mindenki ész nélkül szónokol,
mindenki csak locsog-fecseg;
én leszek, aki majd gondol
arra is, hogy e pár jel mit tehet.

Hiszen fölépíthetünk így álmokat,
s ledönthetünk várakat.
Pusztíthatunk és teremthetünk,
mert e szó a minden nekünk.

Ne mondd kérlek, hogy szeretsz!
Ígérd, hogy enyém sohasem lehetsz!
Ne biztass, ne adj erőt,
ne nyugtass, ha feltör
az az undorító mocsok, szenny!
Kérlek, vállamon most megpihenj!

Budapest, 2002. május 15-16.

A TEST ÜZENETE

Beszél az ember szép szavakkal,
beszél, beszél,
megtölti a tavakat kövér halakkal,
de ez mit ér, mit ér!

Énekel az ember gyönyörű hangokon,
gyönyörködtet;
kinéz a tisztára mosott ablakon,
s egy pontot követ.

Ne szólj semmit, kedves!
Csss, hallgass!
Minden szó terhes,
ne is vallas, ne is vallas!

Én a szavak embere,
ki úgy éltem övele,
mintha jegyben jártunk volna.
Mindent feltettem a szóra!

Most mégis kérlek, ne szólj!
Hagyd testedet szólani!
Ez egyszer most ne gondold!
Próbálj szíveddel haladni!

Kimondod azt, hogy "nem";
közben remegsz mégis,
de nem változtatnád meg,
mert büszke vagy és félsz is.

Tested üzen "gyere, gyere még",
ajkad hívogatón ér hozzám;
tested könyörög a kegyelemért,
eszed vonszolja odább.

Tested az úr, tested az igazság,
eszed csak kolonc, eszed csak hazugság.
Én kimondom: szeretlek.
Nem érdekel, hogy mit tettek,
a történelemben a balga emberek,
csak az a fő, hogy szeretlek.

Budapest, 2002. július 30.

BETEG ELME

Harcoltam sokat, sokfelé már;
nem hittem, hogy egykoron rám,
csúf ketrec és rács vár.
- Mégis eljő hát!

Izgek-mozgok, mint egy állat,
búzló genny tölti meg pofámat.
Nem eszem, nem iszom, nem alszom,
nem teszem, nem bizony, nem hallom
amint üvöltenek az örült beteg emberek;
a percek sorra csak peregnek.

Fogaimmal a vasat törném szét,
karjaimmal benned turkálnék,
benned, a mocskokban;
hidd el, jól meggondoltam.

Szabadságom az én életem,
ha nincsen nekem már,
semmit nem ér az énnekem,
hogy kint az anyám vár.

Ha bejössz hozzám, tedd füledre kezed,
hogy ne halld, amint kimondom neved!
Ahogyan meghallod, szólítalak,
máris meghódítalak,
enyém leszel, csak az enyém,
így ér el téged is, mi engem elért.

Beteggé leszel, beteggé válsz,
senkit nem érdekel, hogy mit kiabálsz;
s ha mégis találsz egy olyat,
aki széttépné érted a rácsokat,
azt elpusztítják, megölik;
csak azért, hogy ne legyen itt.

Vén, rút fejem már régen őszbe hullt,
jól tudom én mamár, hogy nincs ki út,
csak tombolásom ad némi reményt,
csak kínzásod ad egy kis esélyt,
hogy egy nap érezhetem a vér szagát,
a vérét, ami belőled fakad - késve bár -
de jó, ömlik és táplál engem,
folyik és erőt ad, erőt nekem!

Budapest, 2002. június 9-16.

Véletlen volt talán...

Mellettem voltál - észre sem vettelek -,
felém is nyúltál, nem fogtam kezéd.
Így van ez mindig. Nem nézek szét, csak megyek.
Így telnek, múlnak el a hetek.

Nem vagyok én remete, nem szeretem a magányt,
rossz az is, hogy nem nevetek ma rád.
Magamba zárkóztam, börtönömben élek,
a sötétet megszoktam már, a sötétben nem félek.

Véletlen volt, vagy a sors rendelte így,
hogy hozzád léptem s tollam néked ír.
Hozzád léptem, hozzád értem, neked beszéltem,
megcsókoltalak, megcsónkítottalak - megszerettelek -.

Nem magyarázom tetteimet,
nem ismertetem elveimet,
nem sütöm le szemem,
csak kinyújtom kezem.

Véletlen is lehet, hogy megcsókoltalak,
Rád foghatnám, hogy megimádtalak.
De a dicsőséget és a szégyent én vágyom,
s ha elhagynál, az legyen az én károm.
Véletlenül is lehettem őszinte,
hisz mások hazugnak ismernek;
de ha ez a véletlen,
nekem így jó.

Véletlen talán, hogy beléd szerettem,
véletlen lesz az is, ha sikerül elfednem,
mert szeretném, hogy tudd, hogy viseld,
hogyan felelj, hogy figyeld!

Céllal szült anyám, céllal halok meg,
céltalanul bolyongok, célommá teremtetél meg.
Vigadj, mulatozz, legyél boldog velem s mással,
de én szeretnék ott lenni, csak hogy lássam!

Nem mondom, hogy boldogságod hordozom,
csak azt ígérem, hogy szellemed örökké gondozom,
örökké számíthatsz reám,
habár
mindez csak véletlen volt talán.

Budapest, 2002. augusztus 3.

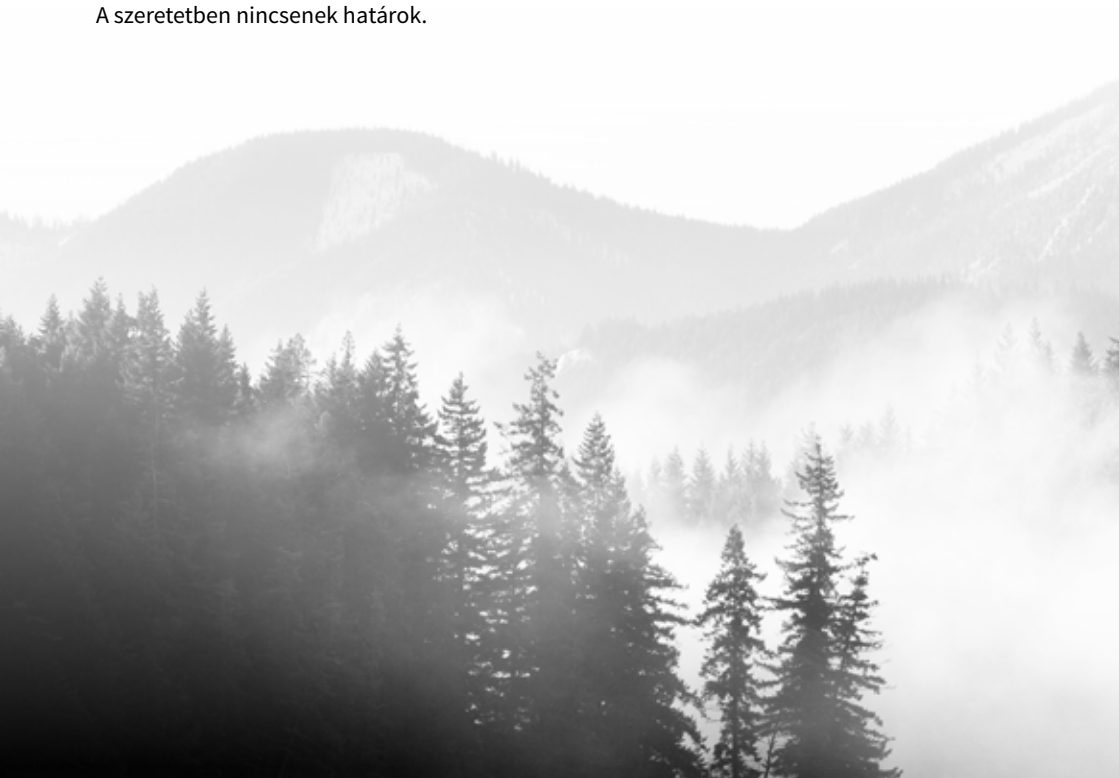
BOLDOGSÁGODÉRT

Kék az ég. Messze tőlem madarak dalolnak egyre.
Üres szobámba tétovázva berepül egy lepke.
Bátran száll felém, mert nem tudja hova érkezett;
bizakodva röpül - ő még sohasem vétkezett.

Enyhe az idő. Melegem is van talán.
Mégis reszketek, féltelek, hiányollak.
Érzem, az enyém másképp nem lehetsz már,
mégis úgy vagyok boldog, ha mellettem ér el a Nap.

Messze még a reggel, messze még az álom,
boldogan ébredem majd, ha boldogságod látom.
Nem kell nékem mindened, nem akarok önző lenni.
Csak hadd fogjam kezed, elég is nekem ennyi!

Élnem kell, mára már tudom;
érhet még megannyi pofon,
de őrizni, segíteni vágyok!
A szeretetben nincsenek határok.

Fiatal vagy, előtted az élet.
A szerelem csak béklyó, azt én nem kérek.
Nem láncollak magamhoz - nem is tehet-
ném-,

barátod, őrződ lennék, ha lehetnék!
Ez csak egy vallomás. Nem ér semmit.
Nincsen csomagolás, csak soraim feszülnek
itt.

Eldobhatod, eldobhatsz engem is.
Ha megtartasz, kötelességed nincs;
csak engedd, hadd segítek!

Tudom, megállsz te a saját lábadon,
ám jöhet egy szürke hajnalon
oly vihar, ami még téged is ledönt,
s jól eshet talán, hogy egy barát megköszönt!

Fiatal vagyok és bohó.
Nem baj, ha nem hiszel nekem.
Csak e napot koronázni jöttem,
e céllal írtam énekem.

Éljen! Éljen! Éljen!
- kiáltja ma minden bokor, minden fűszál -
Kegyed minden jót elérjen,
mindent megkapjon, amire vár!

Kívánom, hogy légy boldog és erős!
Tudd, téged soha, senki le nem győz!
Erő és tisztaság kísérjen utadon!
- e sorral most már abbahagyom,
mert még megöl az unalom...

Budapest, 2002. augusztus 3.

TUDOD-E MI AZ, HOGY SZERETNI?

TUDOD-E MI AZ, HOGY SZERETNI,
MINDEN PERCBEN SZERETŐNEK LENNI,
MINDEN REGGEL ÚGY FÖLÉBREDNI
HOGY TÖRTÉNJÉK BÁRMI, TE ÚGY FOGSZ SZERETNI?

TUDOD-E MI AZ, HOGY SZERETNI,
ÉJJEL-NAPPAL A JÓ UTAT KERESNI,
NAP MINT NAP GONDJÁT VISELNI?
TUDOD-E MILYEN SZÜNTELEN SZERETNI?

TUDOD-E MI AZ, HOGY SZERETNI,
JÓÍZŰN CSAK AKKOR NEVETNI,
HA Ő VISZONT TUD SZERETNI?
TUDOD TE MI AZ, HOGY SZERETNI?

Budapest, 2002. augusztus 9.

CSAK EGY...

Már egy szavadból tudtam, hogy nem vagy
átlagos,
egy mondatodból hittem, hogy több vagy,
mint csodálatos.

Egy perc után gyengédséget éreztem,
egy óra múltán, míg szüntelen kérdeztem,
bizony mondom néked, megszerettelek.

Ne gondolj most semmit. Nem szerelemmel
szerettelek meg,
csupán jó volt veled. Jó volt melletted.

Hinni kezdtem benned, hittem, hogy
te könnyedén ledöntöd
a falakat, melyeket magam köré emeltem.
s akkor még nem ismertem az ajkakat,
mik most annyira hiányoznak énnekem.

Csak egy csók kellett,
hogy megváltsd világom,
s még ezer csókot kérek tetőled,
én szép virágom.

Életemmé váltál, kedvesemmé lettél;
örülök, hogy a semmiből előteremtél.

Tudom, minden mulandó,
s egyszer te meg én,
e perceket nevetve ott
állunk történetünk végén,
és ami elmúlt, azt eltemetjük,
egykori szerelmünk bélyegét
már nem viseljük.

Kérlek még várj! Ne hagyj engem el!
Becstelen lelkem, téged bár
meg nem érdemel,
mégis szeretnék megtartani, megőrizni!
szeretném, ha maradnál!

Egyszer hiszem: szerelmünk igaz és tiszta,
s ez úton, nem fordulunk mi vissza;
máskor úgy látom, úgy látlak,
hogy nyoma sincs már a vágynak,
eltörpültem szemedben én is,
most már eltűnhetek.

Hitetlen hívő, hamis hazudozó vagyok én,
kegyetlen kérő, könyörtelen és követelőző.
Szeretlek, szeretni is foglak,
hisz egyszer már kezemet fogtad,
s történjék bármi, változz csúf varanggyá,
én akkor is követni foglak a víz, a föld, a
mindenség alá.

Budapest, 2002. augusztus 10-15.

Örizz és félts

Látod itt egy veterán, kit senki nem tart számon,
elhagyatva él e nyomorult világon.
Ő még hisz és remél: bízik Isten kegyelmében,
szeretet és remény ég sebesült vén szívében.

Látod amott egy nyomorék koldul nap-nap után,
eltengődik valahogy, viszi őt az ár.
Sodorja az ár, az élet árja,
múlt télen meghalt élete virágja.

Látod azt a házat, a meszet s a sok darut,
a be nem rakott ablakot, a nyitott kaput?
Munkások építik, reszkető kezű szerencsétlenek,
kik közt az egyik karját gép tépte le.

Látod azt a párt, kik arrébb turbékolnak egy padon?
Nem hinnék, hogy ez is véget ér egy fázós hajnalon.
Ők most, e percben csak egymást látják, csak egymást érzik,
nem látják a munkást, kinek csonkja vérzik,
nem hallják a koldust, ki könnyörög az életért,
nem hallják a költőt, ki búsan mondja énekét,
nem láthatják az öreget, ki Istenhez fohászkodik kegyelemért.

Ha hallják is, nem értik a dalt. - Nem is érthetik. -
Nem értik, hogy szerelmük, életük addig félthetik,
míg tart, míg létezik.
Nem látják a végét. - Hogy is láthatnák! -
Ha látnák, minden pillanatuk egymásnak adnák,
nem töltenék hasztalan az időt, becsülnék a jelent.

Ti is kedveseim, nem fecsérelnétek itt a perceket,
ha tudnátok, hogy e szépséges verseket
egyetlen pillanat szülte. Akkor ti is írnátok,
építenétek: élnétek; és nem bírnátok
eldobni ily könnyedén a pillanatot,
mely az életben csupán csak egyszer adatott.

Megrakják a tüzet, mégis elaluszik,
nincs olyan tűz, mely örökké ég.
A tél beköszöntével újra havazik,
s a téllal eljő a vég: az évé, az életé, a szerelemé.

Ne várjuk a végét kedves! Élünk most boldogan!
Minden pillanat áldás, míg tartlak karomban.
Ne várjuk meg, míg utószor dobban szívünk,
s az időnk lejár. Most örömmel igyuk vizünk,
ne szomjazzunk, merítsünk erőt egymásból!
Bújj hozzám, mert égsz, bújj hozzám, mert fázol!

Őrizlek, féltetek s kérlek, maradj még!
Sátorként borul ránk most az ég.
Olyan, mintha velem volnál már rég,
miközben csak pár perce lehetett,
hogyan megöleltem gyönyörű testedet.

Késő lesz sírni ha eltűntem...
Ha kellek, most őrizz hát!
Rosszat veled én nem tettem,
de ha felejtetni vágyasz, mondd már!

Beszélj amíg hallak! Én is beszélek neked.
Szívem dobban, vallat s vár. Add nekem szíved!
Meghalhatok, akár egy perc múlva is.
Beszélj, szólj, vallj, hőn szeretett kincs!
Őrizz és félti!
Szeress és érts!
Hallgass és beszélj!
Higgy és remélj!

Tedd amíg teheted,
lesd amíg lesheted,
szólj amíg van erőd,
hisz egy nap mindennek vége lesz!
Akkor lehullik minden mez,
és nem lesz semmilyen erőd,
ahová visszavonulhatnál:
mert meghaltál, mert valami ismét véget ért.

Budapest, 2002. augusztus 16.

Búcsú a búcsúzótól

(Búcsúzó ének)

Kisgyermekként itt ültél, itt az ölemben,
apácskád voltam teneked, életem.
Esténként megfüröszöttetek tiszta, habos vízben,
te voltál a mindenem: igazgyöngyöm, kis kincsem.

Elteltek az évek, kinőtted a kis szobád,
nem hívtad már mindig a te jó atyád.
Az a régi ölelés is, mely oly gyermekeg volt,
eltűnt, mint az égen a Hold.

Most itt állsz előttem, elköszönsz,
úgy érzem, vissza többé nem jössz.
Elmész, s becsukom a kis szobát...
s tán soha nem értem majd búcsúnk okát.

Mikor kisgyermek voltam,
bizony, sok rosszat szóltam,
s te mindig csak neveltél.
Mára tudom, csak mert szeretted.

Mikor késő este éhes-szomjas lettem,
s könnyörögni kezdtem,
te ha fáradt is voltál akkor,
megtettél bármit, csak érezzem magam jól.

Elmúltak az évek, eltávolodtál, meghaltál,
s én csak késve köszönhetem mit adtál:
a szeretetet, mely több mindennél,
a féltést, mi bármeddig elér.

És ha egyszer véled, drága kedvesem,
megérem, hogy nem számít énekem,
úgy búcsúzom majd tetőled is,
hogy tudni fogom, szerelmed olyan kincs,
ami nem terem minden fán,
csak egyszer jön el.

Budapest, 2002. szeptember

HARC A FÉNNYEL

Itt állunk körben,
e hatalmas völgyben,
vakító ködben,
s végtelen csöndben.

Itt állunk és várunk,
semmi jót sem látunk,
a hidegben fázunk,
s lassan halottá válunk.

Itt állunk és nézünk,
semmitől nem félünk,
tűztől már nem égünk,
talán már semmit sem érünk.

Leülünk a fűbe,
a magánytól űzve,
nem esünk már bűnbe,
élünk, az élettel küzdve.

Hogy mit gondolok nem lényeg,
itt a földön elférek:
örüljek, hogy élek,
hogy lakik bennem lélek,
s csúszhatok, mint egy féreg.

Térdre ereszkedünk mind,
ott az esőben kint,
elmondunk egy imát,
elmondjuk, hogy mi bánt.

Vigyázz kedves,
az út nedves,
a pillanat elszáll,
az idő meg nem áll,
hogy utolérhesd,
s be is végezd,
mit sorsodnak érzel,
harcba menni a fénnnyel.

Budapest, 2002. szeptember 4.

Az évek, mint rohanó forrás múlnak el
s egy-egy perc úgy röpül el, hogy nem marad jel
s legenda sem tán, hogy itt voltál, itt voltam,
jó voltál, jó voltam; gondoltál, gondoltam.

Üzzük az időt, pedig ő kerget bennünket,
ő rontja le elménket, csonkítja testünket.
Ám lelkünk, nem a végtelen tiporja el,
nem az órák súlyától szakad meg egy kebel.

Telnek a napok, de mi töltjük el így vagy úgy,
nem a számok, mik végesek vagy végtelenek,
az idő bizony nem követel életeket.
Mi feszítjük egymásnak s magunknak a húrt!

Az élet csodálatos húrja ez,
melyen jól esik játszani,
mellyel nem lehet játszani,
és fölöslegessé lesz minden ócska mez...

Eljátszottuk már a mi közös dalunk,
felépült már a mi szent óvó falunk,
s most mégis máshol, mással vagyunk.
Már külön lélegzünk, külön halunk.

Ezt a verset emlékül írom,
emlékszem még, míg bírom
megidézni szellemed,
míg ismerem jellemed.

Emlékezz hát, emlékezz mindenre,
ne csak a közös sikerre,
és ne is a kudarcokra csupán!
Emlékezz rám, magadra: kettőnkre, óh, drága Pici-lány!

Budapest, 2002. november

Olyan vagy, mint egy ember

Olyan vagy, mint egy parányi fűszál,
hiszen terajta mindenki átjár:
reád dől le a fáradt ember,
fölötted alszik el, ki semmit sem nyer.

A szegények naponta visszatérnek,
az átutazók csak testeden henyélnek;
s csak a nincstelenek őriznek,
szavad csak ők értik meg.

Olyan vagy, mint egy ribizlibokor.
Mögéd bújnak a szerelmesek,
s benned rejtőzik a vad, akit én keresek.
És a kudarcért mindenki téged okol.

Gyümölcsöd leszakajtják, elviszik,
bogyóid zamatjáról értéked felbecsülik,
épp úgy, mintha egy éjjeli nőről beszélnének.
Mért nem veszel elégtételt?!

Te vagy a fenyő, az óriás!
Te oltalmazol minden kis törpét,
te régóta tudod a világ dolgát,
ismered a létezés történetét.

Téged kívágnak, raktárba tesznek,
majd piacra visznek,
jó pénzért el is adnak, meg is vesznek.
Mért nem beszélsz, mért nem árulod el a gyarlót,
mindent megbocsátsz, mintha nem tettél volna eddig elég jót!

Olyan vagy, mint egy dió.
Kalapáccsal könnyen kinyitható,
csizmával is széttaposható.
Gyümölcsöd, kicsiny titkod elhajítod,
magadat sosem tanítod.

Erővel nyílsz vagy anélkül?
A fő, hogy nyílsz s úgysem sikerül
megőrizned magad magadtól,
mert a hazugság vágya benned tombol.
Magad mihez hasonlítod?

Olyan vagy, mint egy szem szőlő.
Nem túl sok, nem is kevés,
tested habár egyre nő,
szíved olyan, mint rég.

Téged falatként kapnak be az emberek,
szinte meg sem ízlelnek, csak lenyelnek.
Gömbölyű termeted biztosítja kíváncsiságod,
mézédes ízed legszebb virágod.
Mért tűröd mégis e megaláztatást?
Mért nem leszel borrá s csinálsz valami mást!

Olyan vagy, mint egy kő.
Mindent feltaszító, össze is törő,
durva, vad és idegen,
házamat tartja ily elem.

Vén, rút kőépületek sorakoznak,
egymással a csendben vitatkoznak,
vetekednek, viaskodnak,
veszekednek, visszakoznak.
Bírátkod a harcot, de nem félték még,
hogy egy nap valaki alkot s itt lesz a vég,
s eltörölnek benneteket?

Olyan vagy, mint egy pianínó.
Fából munkált testeden érződik a jó,
világlik a szeretet, tova száll a gyűlölet;
s hangodtól elfog a bűvölet.

Tudsz te dühös is lenni, mikor haragszol!
s dicséreted szent, végtelen nagy harang szól.
Ha játékos vagy, pajkosan járhat rajtad az ujj,
ha régmúltként látod magad,
a kéz is szomorún nyúl.
Mért hagyod, hogy játsszanak veled?
Te képviseled a művészetet - meglehet.

Olyan vagy tehát, mint egy ember:
szerető karjaid kitérő,
sírra teszed virágod,
harcolsz s megalkuszol,
néma is vagy, ki nem válaszol.

Szeretlek téged is, szeretem őket is,
mindenkit becsülök, mert enélkül nincs
lét, s értelme annak;
az ember feltámadhat, újjá születhet,
elaludhat, de fel is ébredhet.

Sorsunk, mint a szerencse, forgandó:
nem minden jó egyértelműen jó,
az igaz sem lehet mindig való,
s van, mikor ölni tud a szó.

Az ember olyan, mint a sors:
megírt jellemek változnak;
s e folyamat - lehet -, nem éppen gyors,
de beillik egy álomnak.

Szeressük egymást a harcban, a békében,
holtan is és még az életben
képesek legyünk megbocsátani,
hisz az embernek nincs mása csak a társai.

Budapest, 2003. szeptember-december 9.

A magány órája

Hó fedte a város szép utcáit,
forró tested illata csábít,
szenvedélytől szikrázó szemed vágyom,
te vagy az egyetlen a világon.

Te vagy. De mi vagy te? Szépségnek Istene?
Kedvesek kedvese, az igazság hírnöke?
Nem tudom. Mért is tudnám? Mit is tudok?
Csak, hogy a hóban gázolok, hozzád kullogok.

De mért nem röpülök, szállok a házakon át!
Valami csillapítja szívem rohamát.
Szomorú vagyok. Szomorún ballagok,
a csendben haladok, csak némán hallgatok.

Szomorú a hófödte háztető,
sírnak a sírok, gyászba öltözött a temető,
az autók szinte kábultan totyognak,
a csatornák egyhangún zokognak,
az utakon munkások dolgoznak,
egy ablakban zoknikat foltoznak.

A hó is, néhol kellemesen elterülve
fekszik a hideg földön, a láthatatlan fűben,
máshol kupacokba kotorva
tengődik összetaposva, bemocskolva.

Egy-egy kis csoport töri meg csak a csendet,
ők nem sírnak, nem színlelnek, csupán örülnek.
Rajonganak a havas utcákért, a csípős hidegért,
nem latolgatják, ki menyit ért, szeretnek a szeretetért.

Csak mi lennénk ily elkorcsosult lények?
Csak mi nem látnánk meg a szépet,
és vajon nem látjuk vagy nem is nézzük?
Gyermekkorunk szép perceit félve, ám olykor felidézzük.

A szépséget az idő múlásával kell mérni?
Mért volna okunk rettegni, félni
a tegnaptól, ha még a holnapot sem értük meg?
Felnőttként a világ mivé lett?
Az ember mért tart a múltjától, mikor az ártatlan lélek,
nem úgy, mint az a jövőben élő meghatározott képlet?!

Terveztünk s függvények sorozatából
állítjuk össze életünk lehetséges perceit;
nem tapogatózunk mint rég, csak kalkulálunk táblázatokból,
mérlegelve lépünk s vizsgáljuk léptünk esélyeit.

Utamon csak fehér fák kísérnek,
úgy érzem, mintha nem is élnének.
Némán, mozdulatlan állnak, tűrnek és várnak;
nem érdekel senkit, ha kiabálnak, köröttük csak szaladgálnak.

Megyek. De mért is megyek? Hová visz utam?
A kéjek birodalmába sietnék sebesen?
Vagy a puszta élvezeteket már meguntam
s most hozzád tartok, szerelmem?

Van-e nekem olyanom? Tudom-e én, mi az szeretni?
Próbáltam már pénzt, ruhát, költőt s állatot becsülni!
És mi értelme volt annak is? A pénz elfolyt,
a ruha szétszakadt, a költő nem dalol,
az állat már nem vár hűségesen.
És én mégis - hahaha - szerelmem keresem!

Lépteim megszorázva folytatom töprengésem,
és szívembe csakhamar belevésem,
bele írom fekete tollal, beleégetem tüzes vassal:
"SZERELMES VAGYOK", majd újra: "SZERELMES VAGYOK".
Ezt mindig elmondom, így érzem, ha a Nap rám ragyog,
de elmúlik nyomban, ha jön a hajnal...
Mert a napsugár, mi reám ragyogott,
a Hold szomorkás fénye volt.

S párnáim közt heverve találom magam,
nyoma sincs már a magányos útnak, melyen annyit vívódtam;
egyedül vagyok, nem fekszik mellettem senki sem,
de nem vagyok magányosabb, mint aki szívtelen.

Nem keresem a pusztá gyönyör forrását,
a szerelemnek megadom a formáját,
távolról nézem, de nem mert megmérem,
hanem - csss! - bátortalan vagyok.
Egy nap - mikor mindegy, esik-e a hó -, azt akarom,
hogy kezét kezemben tartva,
ajkára lágy csókot nyomva elérjem,
hogy valaki szeret, őszintén szeret,
s akkor semmi más, senki más nem lesz
több, jobb, mint ő, ő, ő.

Budapest, 2004. január 3.

Csak egy csók

Csak egy csók volt,
csak egy perc,
csak egy szó volt,
csak egy vers.

Csak egy csók volt, nem több,
csak egy pillanat az ajtó mögött,
csak egy érintés két ajak közt,
csak egy kapocs két ember között.

Csak egy csók még,
csak egy ölelés,
csak egy szép kép,
ennyi volt az egész.

Budapest, 2004. január 3.

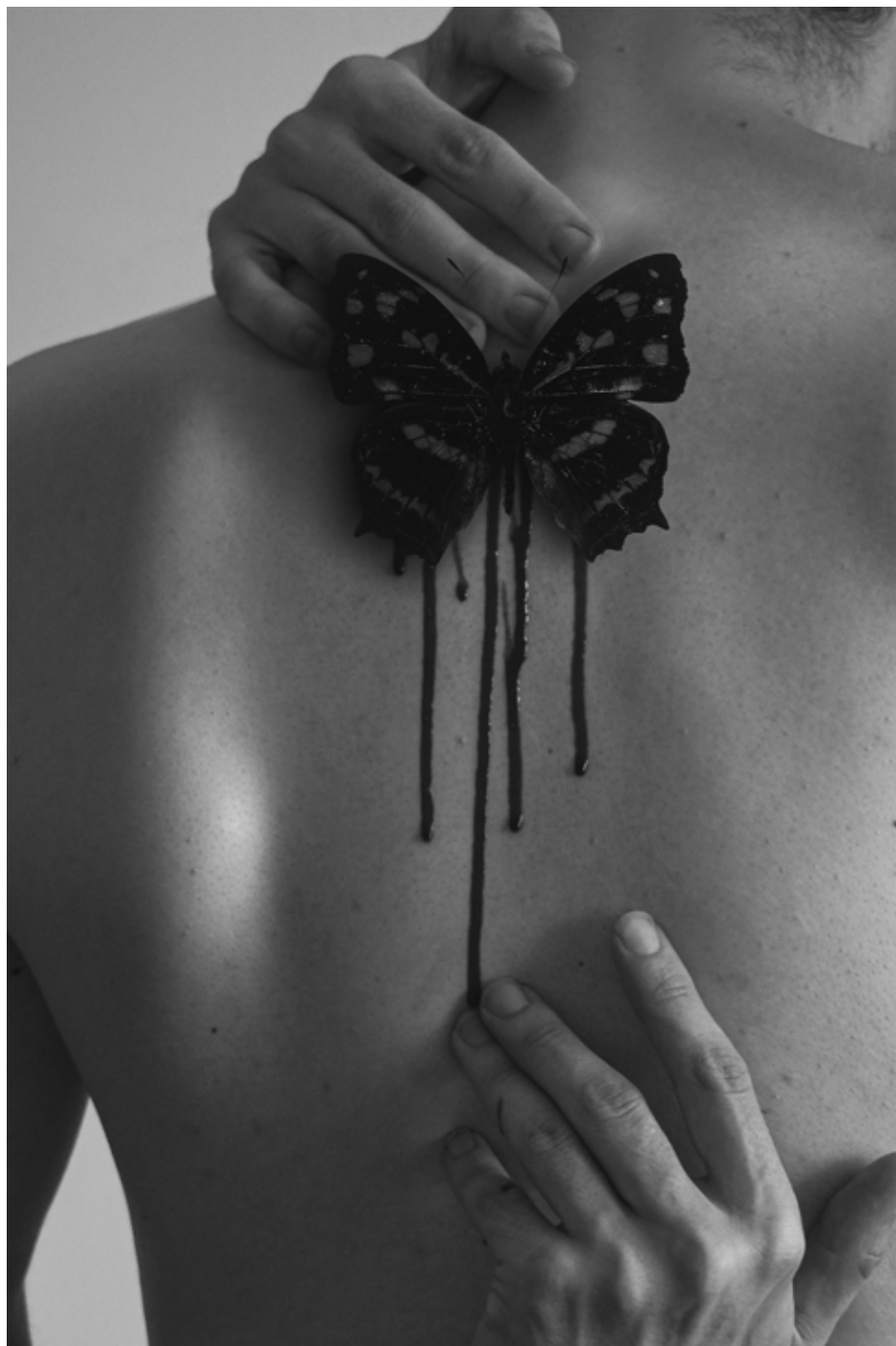

SZÍNJÁTÉK

AZ ÉLET EGY NAGY SZÍNDARAB,
HOL AZ EMBEREK CSAK JÁTSZANAK:
BOLDOGOKNAK LÁTSZANAK,
PERCRŐL-PERCRE SZEREPET VÁLTANAK.
MÉRT TANULJUNK SZÍNÉSZNEK LENNI,
HA ELÉG AZ ÉLETET MEGISMERNI?

TÖRVÉNYEKET HOZUNK, ÍTÉLÜNK,
MÉGSEM TŰNIK FEL, HOGY ITT ÉLÜNK.
GYILKOLUNK, HAZUDUNK, ÍGÉRÜNK,
MÍG A SÖTÉTBE NEM ÉRÜNK.

Budapest, 2004. január

ŐRÜLET

Sebesen siklik egy csónak a tavon,
zöldellő rétek panaszát hallom,
erdők sóhajától lebbennek most a fák,
rigók énekétől hasít belém a vád.

Evezek csendesen a tiszta vízen,
tűkörképem bámul, ahogy viszem,
lámpásként ragyog reám másik pár szemem,
elhagyni, engedni többé én nem merem.

Későn érkezett, de csak majdnem késve,
tapaszként fogja be ajkam, félve
énekemnek messze kiáltó szavától,
gőgös hangom utált rikácsolásától.
Elérhetetlen szent ölel át, csókol,
drága ajándék, aki rám gondol.

Sebesen siklik csónakom a tavon,
zúgó népek közeledtét hallom,
elveszett világból sietnek ím hozzám,
röpülnek, hiszen már ismernek és mondák:
"Eltévedtél vándor, elkalandoztál,
sírodra itt majd senki nem talál."

Síromra? Az nekem ma már nem számít.
Egy angyal csupán, aki még csábít,
kísért a kísértetért, küzd életemért,
istennőm ő nekem, érte ontok ma vért.

Sasok szállanak, midőn ezt kimondám,
selyem öltönnyé vált nyomban ruhám,
zenét hallok közeledni a távolból,
ím jőve millió vitéz, aki tombol.

Vándor vagyok, harcra kész,
ember vagyok, nem zenész,
Drága gyémánt őrzője,
derűs napok költője.
Elátkozom a harcot, a halált,
látva arcod, érezve csókod zamatját, tested illatát.

Minden lennék, ha lehetnék

Napsugár lennék ha lehetnék,
hogy arcodra mosolyt csaljak,
simogatásom szeretnéd,
megpirítanám fehér ajkad.

Fehérneműd lennék ha lehetnék,
s úgy őrizhetném bájaid;
mindened takarnám, rejténém,
féltékeny lennék még a nadrágra is.

Felhő lennék ha lehetnék,
könnyeimmel tisztogatnálak,
néha koponyádra vernék
csak, hogy tudd: féltelek, imádlak.

Mindened lennék ha lehetnék,
ha te is azzá lennél nekem;
de te csupán valamim vagy,
kit őrizni szeretnék,
ám sokszor elég, hogy itt vagy velem.
Szomorún szólítlak: magamra hagyj!

Mosolyod lennék ha lehetnék,
hogy mindenki szépnek lásson,
létemmel ezeket vezetnék,
s rossz lenne nélküled, máshol.

Budapest, 2004. március

Könnyed lennék ha lehetnék,
hogy lehullva felszáradjak,
s életem is lassan emlék
lenne szívedben, agyacskádban.

Sálad lennék ha lehetnék,
s velem télen nem fáznál soha;
nyakadra meleget lehelnék,
lenne valaki, aki óvna.

A KÖLTŐ KÖLTÉSZETE

Van, kinek a vers csak forma,
fölöslegként jutott e tollba,
áruló szövegként tetszeleg,
nevetséges, hogy verselek.

A festő képeket alkot,
a zenész szépséges hangokat;
és a költő nem hall hangot,
nem lát jól, nem lát rajzokat.

A színész szerepet játszik,
mely bizony élethűnek látszik,
de a művész magából merít,
és ebben senki nem segít.

Nem tanulható a tanítás,
nincs használati utasítás,
ám vannak műfajok, költői eszközök,
ami annak jó, ki eltéved a sorok között.

A költő van-e a költészetért,
vagy a vers ő érte?
A poéta megveti költészetét,
s a versnek szüksége van emberére.

A költő és a költészet
egy fogalommá olvad össze,
melyet nem bánt az enyészet,
s ez lenne a vers, az ének.

Budapest, 2004. április 4.

Szeretném ha...

Szeretném ha a bokrok és fák
boldogan éreznék a nap sugarát,
a lágy szellő simogatását,
az élők közti örök harmóniát!

Szeretném ha künn a réten,
az elérhetetlen messzeségben,
bíznának a teremtésben,
és szeretnék a tüzet, az élet lángját!

Szeretném ha a széthullott családok,
az újonnan rajzolt határok,
és az, hogy most egyedül itt állok,
mind-mind képzelgés lenne, egy nagy álom!

Szeretném ha az utcán sétáló gyereket,
a kóborló, magányos ebeket,
az üres, fagyos, végtelen heteket,
meleg, boldog percek várnák!

Szeretném ha a pusztítás és pusztulás,
a megannyi véres tv-adás,
a sok robbanás és rombolás,
hazugság volna és nem lehetne más!

Szeretném ha a jelenléted,
ami igaz emberré tett,
s elem tárt ezer ábrándképet,
eltörölhetné a szörnyű véget!

Szeretném ha te, kis Angyal,
szívedben egy kísértő hanggal,
boldogan élnél, s életet adnál,
szeretetet kérnél, és szeretetet kapnál!

Budapest, 2004. június 30.

Neked

Monoton múlnak a másodpercek,
tollam a papíron halkán serceg,
tücsök ciripel az éjben kint,
HIÁNYZOL, MERT NEM LEHETSZ MA ITT.

Settenkedő sima sóhaj,
ki nem mondott érzés, szürke óhaj:
elcsattant csókok, tüzes ölelés,
néma gyász, vidám temetés.

Gyönyörű gyémánt gyermek,
folytatásos hazug versek,
hihetetlen, szép mesék,
sebesült gyöngye veréb.

Szent, szűzi szempár,
érintetlen test, bevehetetlen vár,
igaz tettek, igaz szavak,
tóban úszkáló különleges halak.

Emberi elme, eltörpülő elégedettség,
szomorú szerelem, szeretni felelőtlenség.
Hitetlen hívó, hamis hanggal,
tartanálak még e béna karral...

Angyalt akartam látni,
s láttam az ördögöt;
téged tudtalak imádni,
s te ezt köszönöd.

Vándorként veszélyes világban vergődöm,
sebesen sírva bele kell törődnöm,
hogy a gyógyír, mely örök lehetne,
nem mellém lett teremtvé.

Fiatal forrófejű férfi,
nevető nélkülözhetetlen nő,
koszos képek kísértenek, kérdik:
hazugságot hord-e most el a szellő?

Budapest, 2004. augusztus 4.

Jóslat

Milliónyi műanyag mosoly,
féktelen fiatal fogoly,
koszos kövek, képtelen kínok,
sötét, sáros, sikoltó sírok,

Álljatok ártatlan, álmodva,
büntelen birkózva, bárhol ma,
elemi erő elpusztít egyenként,
eljön a vég: hiszen egyszer minden véget ér.

Budapest, 2004. október

Éjjel van...

Csönd honol az utcán,
kábultan totyog a város...
Egyedül alszom el,
nem viszek senkit az ágyhoz.

Sötét s hűvös az est,
s én álomra hajtom fejem
a boldog perceken,
úgy, hogy nincs már senki velem.

Sír az alvó éjjel,
elhagyatottan, üresen;
a világ csak rohan a kéjjel,
de mi csak sétálunk fesztelen!

Budapest, 2004. október 3.

Ősz

Sorra hullnak most a levelek,
egyre ritkábbak a fák koronái.
Visszavonulni immár nem lehet,
itt az idő a halált várni.

Ősz van. Fázni kezd mind az élő;
érzék, mint közeleg a pusztító tél;
s a téllal kifutunk ez évből,
s a tavasszal minden új életre kél.

Szörnyű körforgás ez: élünk, meghalunk;
a természet különbséget soha nem tesz,
mi pedig sosem alkuszunk (tanulunk).
- Ez a lét hiábavalósága lesz.

Nyílnak a virágok, zöldell a fű,
összedőlhetnek világok, de mégis,
lesz egy kapocs, mi mindent összetart;
jeges kard helyet, gyengéd, gyöngye kar.
És szeretni fog, szeretni az ég is.

Budapest, 2004. október 20.

MOSOLYOGJ, KÉRLEK!

Gyönyörű vagy és szent,
álmok ártatlan asszonya;
nem szabad létezned lent,
kerülj hát fel oda,
ahol egy gyöngynek lennie kell,
ahová csak a szeretet emel!

Napnak sugara ragyogjon orcádon,
akképp, mint te tündökölsz,
és ez ne változzon,
égjen szemedben a tűz!

A tűz, mely örök és tiszta,
mi szeretetből fakad és él, lobog,
változzon hát orcád vissza,
hisz nincs nagyobb öröm,
ha az Angyal mosolyog.

Mosolyogj édes Angyal!
Ne erőltetted, ne könnyezve,
ne vess, óh, égi hanggal,
s ne hagyd, hogy bármi letörje!

Szeretlek. És ez érzés örök,
ez jogosít föl, hogy
kérjem: - Tisztítsd el a ködöt,
és boldogan, reám mosolyogj!

Minden múlandó, minden elvész;
de van mégis valami,
ami nem törölhető el:
és ez te vagy, s az érzés,
igazi lényed, önmagad,
s az, hogy szeretlek...
Szeretlek a lelkedért.

Budapest, 2004. október 23.

Talán...

TALÁN KESERŐBBEK VOLTAK CSÓKJAINK, MINT GONDOLOM,
TALÁN ÉRINTÉSED IS ÁLOM VOLT CSUPÁN,
TALÁN NEM IS NŐTT VIRÁG A BOKROKON,
TALÁN NEM IS VOLT FOLYTATÁS A KEZDET UTÁN.

TALÁN AZ EGYÜTT TÖLTÖTT PERCEK SZÉPSÉGE,
S TALÁN A NÉLKÜLED ÉRZETT HIÁNY,
S TALÁN A SZERELEM, SZERETET ÉRZÉSE,
EZ MIND-MIND GYÖNYÖRŰ ÁLOM VOLT TALÁN.

TALÁN CSAK KÉPZELTEM SZERELMÜNK,
TALÁN CSAK AZT LÁTTAM, AMIT LÁTNI VÁGYTAM,
TALÁN SOSEM VOLTUNK IGAZÁN EGYÜTT,
TALÁN MINDVÉGIG MAGAMBAN ÁLLTAM S VÁRTAM.

TALÁN MOST BOLDOG LESZEL, MERT VELEM NEM VOLTÁL;
TALÁN MOST SZERETNI FOGSZ, MERT ENGEM NEM TUDTÁL;
TALÁN MOST TÁRSRA LELSZ, DE TALÁN HIÁNYOZNI FOGOK,
MERT MINDEZ IGAZ VOLT TALÁN ...
S TALÁN, MOST ÁLMODOM CSAK IGAZÁN.

Budapest, 2004. október 27.

Ölelnélek

Csendes szellő simogatja arcodat,
ringatja tested a nyugodt víz,
eltörlé e béke a harcokat,
és te mégis, némán reszketve sírsz.

Hull az eső és elmossa mindazt,
mi csak festett gyönyör, illúzió,
és így meglehet, te is itt hagysz,
pedig ölelni lenne oly jó.

Ölelni vadul, szenvedélyesen,
forró lázban égni, elhamvadni,
szeretni tisztán, gyengéden, örökön
és lényedbe kapaszkodni.

Ölelni érzéssel, simogatni lágyan,
Hozzád bújni mindig, mindenért.
Ez az, mire annyi ideje vártam,
- s belülről egy hang szól: - Az Istenért!

Szeretni vágysz? Ölelni úgy, hogy lelkét öleled?
Álmok közt létezel, mert te Őt meg nem érdeveled.
Fognád magad, mint afféle vastag kötelet,
és csak fájdalmat okoznál, ahogy megérinted?

Nem gondolod, hogy többet ér Ő annál,
hogy melletted boldogtalan sorvadjon el,
hisz szerelmeddel bélyegként reá tapadnál,
s vérezhetne érted, miattad e drága kebel!

- Hallgass, te gyáva, ki mégis én vagyok!
Ő egy csillag, ki messze tőlem, fent ragyog,
de fölványom hozzá, mellé ülnék!

S vele békét teremtenénk,
a Világnak, Magunknak, Kettőnknek.
Csak ölelhetném Őt meg!

2004. november 13.

A LELKEDÉRT

Úgy érzem szeretlek. Nem tudom miért!
Tél közeleg, de szívemben tavasz van már,
s félek, reszketek, hogy Isten ismét rosszul ítél,
s évszakok sorrendjét megbontva, nem jön el a nyár.

Megszerettelek. Hogy mért, rejtély énnékem.
Zöldell a fű, finom szellő simogat,
s szólani nem tudtam még neked.
Csak egy énekes vagyok, ki füzetébe írogat.

Szeretlek... Szerethetlek?
Nyomorult létem paradicsomi létezéssé idomul,
remélem egy nap megölelhetlek!
Megölelhetlek százszor, ezerszer, milliószor,
számtalanszor... Érted, lelkedért...

2004. november 21.

A szív dalol

Ha sírsz, könnyeid szívedből törnek föl,
megremeg tested, és csendesen a földre dől.
Hangtalan hallható ritmusa e dalnak,
midőn a billentyűk játszani akarnak.
Összeroskadsz, feljajdulsz, szenvedsz magányodban,
sírsz, csak sírsz, ahogy szíved egyre hangosabban
énekli kegyetlen dalát.
Ő irányítja életed folyamatát.

Ha szomorún lépkedsz az utcák sűrűjében,
ha nem leled a kiutat a világ kegyetlen gyűrűjében,
szíved dallamára lépsz,
Ő vezet, s te mész,
arra, amerre sodor a dal,
amerre menni akar,
mert énekli jósló dalát,
Ő irányítja életed folyamatát.

Ha egyedül éled napjaid,
ha elfojtod örökké vágyaid,
szíved fásultan dobol csupán,
talán nem dalol a boldog percek után,
csak veled énekli az elmúlás dalát,
mert nem hagyod, hogy irányítsa életed folyamatát.

Ha szeretnéd, hogy daloljon még neked,
ha vágyod a szerető szívből fakadó éneket,
fogd kezem, ölelj meg és ne kérdezz!
Bízz meg bennem, szeress: érezz!
És ekkor, szíveink összefonódva,
egymásban elvegyülve, feloldódva
együtt énekelhetik az ember dalát,
s ekképp, már ketten irányítnák életünk folyamatát.

2004. november 25.

HIÁNYZOL

HŰVÖS AZ EST. FÁZÓSAN BÚJOK A PAPAN ALÁ;
RESZKETEK, FÉLEK ÉS HALLGATOM HIÁNYOD DALÁT.
A DALT, MELYET REMEGŐ SZÍVEM ÍR,
MELYTŐL LELKEM HÁBOROG, S NEM BÍR
BOLDOGSÁGBAN LÉTEZNI VELED, BENNED, MELLETTED.
ÉS MÉGIS KÖSZÖNÖM. KÖSZÖNÖM, HOGY MEGÉRINTETTED.

HIÁNYZOL. HIÁNYZIK JELENLÉTED, GYENGÉDSÉGED:
TE HIÁNYZOL. NEM CSUPÁN HANGOD ÉS ÉRINTÉSED.
MINDENED HIÁNYZIK: TE HIÁNYZOL.
FÉLEK, HOGY EGY PILLANAT ELGÁZOL,
S MEGSZŰNSZ LÉTEZNI NEKEM... - HABÁR NEM IS VAGY ENYÉM!
ITT ÁLLOK... HIÁNYZOL... HIÁNYZOL A LÉT TENGHERÉN.

Budapest, 2004. november 30.

Csak egy nap

Csipog a telefon, felébredek...
- Már most unalmasan kezdem énekelem!

Egy mosoly fut végig az arcomon,
majd diktafonom gyorsan bekapcsolom,
mert van valami, mit hallanom kell,
mitől később boldogan kelhetek fel,
hallanom kell hangod, ahogy köszönsz,
éreznem kell, hogy hozzám beszélsz.

Kimászva az ágyból, megmosakszom,
kávét főzök, s elgondolkodom azon,
hogyan ízlene-e neked ez a lötyty;
s tudom, nem kéne nekem annál már több,
hogyan egy reggel együtt ülünk csészenk előtt,
bárhol, szeretetben, csak egymás között.

Mikor ruhában állok az ajtóban,
s mindent még egyszer végig gondoltam,
szeretném, ha veled léphetnék ki,
kezed gyengéden kezembe venni,
talán egyszerűn csak szabadon szeretni.
Elfordítom kulcsom, kattann a zár,
elhagyom a helyet, mi némán vár,
s hol zavartalan emlékezhetem.

Elkezdődött a harc, a mindennapok csatái magukba zárnak,
minden nélkülöd megélt perc kudarc,
de mégsem ér utol a bánat,
hiszen rád gondolhatok, bennem létezel,
s olykor kedvesen, csendben kérdezel,
erőt adsz nekem, utat mutatsz,
akaratlan lelkembe juthatsz,
s ilyenkor pillanat alatt megnyugtatsz,
s nem is teszel semmit...

Mosolyt csal orcámra egy-egy kép rólad, veled,
boldogan súgom a szélbe angyali neved.
És mikor vége a napnak, visszatérek lakomba,
ismét rád gondolhatok, s mint egy hajóban,
csendesen ringok a szerelemnek tengerén,
de az a baj, hogy csupán álmomban lépsz elélem...

Némán fekszem, hallgatom hangod, amint a távolban
beszéltél hozzám, nekem, magadról s rólam,
és nem kettőnkéről, nem a jövőről,
nem a közös örömről...
"Nem baj, várok..."
- S e szókkal ér el az álom.

És néhány sor így a végére:
ne vond ezt itt kétségbe,
hidd el, hogy szeretlek, hidd el, hogy hiányzol,
érezd, hogy megvédlek, érezd, hogy nincs ki bántson,
mert a szerelem emel köréd pajzsot,
és nem engedé a pusztító harcot.
A szerelem: féltés és szeretet,
ki nem mondott kérdés, el nem hangzó felelet.

Szeress azért, ami én vagyok!
S ez nem túl sok, nem is pompás és egyedi,
s magamnál ugyan többet nem adhatok,
de e szegénységet meglehet, elfedi
a szeretet, a szerelem, mely ha két szívből ontja lángját,
világot építhet, melynek nem leli párját,
sehol, még a túlvilágon sem...
Hiszen e két szív, lélek, e pár, egymásban pihen.

Budapest, 2004. december 6.

Csak Neked

Csak neked írok ma itt,
csak neked adom e valamit,
ezt a dalt, mit szívem dalol,
s hallhatóvá teszi a toll.

Csak neked adnék boldogságot,
szerelmet, csókot, biztonságot.

Csak a te kezéd fognám,
a te gondolatod gondolnám,
a te szíveddel éreznék,
a te ajkaddal kérdeznék.

Csak neked adnám mindenem,
bent lakhatnál szívemben,
hogy megvédjelek, őrizzelek,
hogy elrejtselek, s hogy őrizz te meg!

Közösen álmodnánk álmaink,
szabadon szárnyalnának vágyaink,
s lenne, mit csak neked mondanék el,
s csak neked szólna őszintén a kebel.

Budapest, 2004. december 13.

LÉGY S LEGYEK

Légy Angyal, ki őrzi álmomat,
légy Ördög, ki folyton megkísért,
légy Szirén... s hogy meghallom hangodat,
változzak azzá, akit szeretnél!

Légy ruhám, s öltöztess magadba,
légy vizem, s oltsd szomjamat,
légy fájó, akaratlan vagy akarva,
s én legyek egyetlen gondolat.

Egyetlen, csak egy és csak egyszer,
s örökké tartson ez az egy,
nélkülem szomorún kelj fel,
de boldog légy, mert szeretlek.

Legyek álmod, ételed, napjaid,
legyek boldog perceid záloga,
legyek mindened, ahogy te nekem itt,
s kerüljek be oda, ahol te élsz...
Bent a szívemben,
s én szeretnék létezni a szívedben!

Budapest, 2004. december 15.

Angyal

E hűvös estén, mikor ragyognia kéne az égnek,
mikor a csillagok hangtalan mihozzánk beszélnek,
vannak, kik magányosan ülnek az asztalnál,
arcukat tenyerükbe hajtva, védtelen.

Van úgy, hogy boldog békességben örvend a család,
a gyermek magához szorítja az anyját,
és az apa könnyes szemmel mosolyogva áll,
s tudja, tudja, hogy erre várt.

Talán bolond vagyok! Talán álmom kergetem csupán,
mikor azt érzem, hogy veled szeretnék ülni e napon (ezerszer),
de nem érdekel, ha kell, állok itt most bután,
csak egy nap hadd tárjam szét karom, hogy őrizhesselek Kedvesem!

Te, Kedvesem habár porból lettél s a Földről származol,
Angyal vagy, igazi, Mennyek országából való,
aki utat mutat, a tűzön is átvezet,
ha megfoghatnám, ha megtarthatnám angyali kezed!

Budapest, 2004. december 24.

Van, mikor...

Van, mikor kevés a szó
és ölelni lenne jó,
érezni tested melegét,
a szerelem lehetőségét.

Van, mikor a zaj is csendes,
mikor a száraz is nedves,
s a pillanat egy óra,
s az óra is lehet egyetlen perc.

Van, mikor semmi nincsen,
s a nincsből benne van minden.
Van, hogy itt ülök egymagam,
és rád gondolok;
az idő múlik hasztalan,
s én oly egyedül vagyok.

Van, hogy veled léphetek,
hogy hozzád érhetek,
de van, hogy nem vagy egyedül,
hogy helyembe valaki más kerül.

Van, hogy néma a világ,
hogy én gondolok most te rád,
de minden elveszhet,
ha úgy szeretnéd...

Budapest, 2004. december 25.

Hogyan mondjam el

Ha ajkam kiszáradt és nem mozdul a nyelvem,
ha remeg a lábam s megbénul a testem,
ha mereven állok s csak hallgatni tudok,
hogyan mondjam el, hogy szeretlek?!

Ha a szavak nem jutnak eszembe,
ha úgy érzem nincs is ész a fejembe',
ha kínomban arrébb kullogok,
hogyan mondjam el, hogy szeretlek?!

Ha rohan a világ, mintha üldöznék,
ha szólnak, hogy kezdődjék,
s indulnom kéne, de nélküled,
hogyan mondjam el én bárkinek?!

Hogyan mondjam el, mikor kevés a szó,
mikor nem kimondva jó,
mikor éreznünk kell csupán?!
Mondd, hogyan mondjam el, hogy megérted, némán?

Budapest, 2004. december 26.

NÉVTELEN

ANNYI NEVED VAN. ANNYI NÉVEN NEVEZLEK,
DE NÉVTELENÜL VÁGYLAK, ÉRINTELEK MEG.
NÉVTELEN SZERETLEK, NÉVTELEN HIÁNYZOL,
DE NEVED BOLDOGAN HORDOM A SZÁMON.

BOLDOGAN SÚGOM A PÁRNÁMBA,
BOLDOGAN KIÁLTOM SZÉT,
HOGY AZ ENYÉM VAGY,
S ÉN PEDIG A TIÉD.

Budapest, 2005. január 21.

Egyetlen

Sokszor írtam már verset,
hallották mások is az éneket,
mit dalolt épp a szív,
mely most tehozzád húz, téged hív.

Sokszor hittem: véget ért a vándorút,
most nem hiszem, mert az agy tanult,
és megtanulta, miként lehet gondtalan
gondolat nélkül lennie,
a szép percek árulóként nem befestenie.

Most nem tudok, nem látok,
csak érzek, s várok.
Várlak... Kívánlak, szeretlek.
Engedd, hogy őrizzelek!

Légy egyetlen, akképp, mint én neked,
és nem kell más.
nemcsak boldogan akarok lenni veled,
mert az csak képzelgés lenne.

Egyetlen vagy úgy, ahogyan
minden tavasz csak egyszer jön el,
örök is vagy úgy, ahogyan
az élet és a halál.

Egyetlen gondolat,
egyetlen mozdulat,
egyetlen ölelés,
egyetlen érintés.

Ez, te vagy.
S hogy meddig tart ez az egy,
az semmit nem jelent,
mert lehet örök egyetlen pillanat.

Budapest, 2005. január 21.

CSÓKOLJ MÉG!

Mikor először csóktál meg,
érezni véltem a Föld mélyének forráságát,
mikor már sokadszor csókollak meg,
összemosódva tűnik csak minden élem.

Szeretnék még megannyi csókot veled, tőled, neked, velem,
érinteni akar mindenütt éhes kezem,
éhes kezem, szomjazó ajkam...
Hagyd, akard, hogy te légy az egyetlen, az első, akit mindenestül szerethetek!

Budapest, 2005. január 21.

Némán

Némán mondd, ha szólni kívánsz,
némán szeress, ha szerethetsz,
némán sírj, ha sírnod kell,
némán légy boldog, ha karom átölel.

Néma légy, s néma legyen minden köröttünk,
nem kellenek szavak mindarról, mit megéltünk,
és elérünk és vágyunk és látunk...
Nem! Csak némán álljunk
és várjunk egymásra, egymásért.

Budapest, 2005. január 21.

HOGYAN SZERESSELEK?

Mikor megismertelek és megszerettelek,
éreztem, hogy te a mindenséget jelentheted,
táplálhatsz, szomjam olthatod, veled éghetek,
s ha még százszor élném az életet,
százegyszer is kellenél nekem.

Mikor karomban tartalak,
mikor érzem forró ajkad merev ajkamon,
fagyott szívem hallva hangod,
keringteti tovább véretem,
s ha még százszor élném az életet,
százegyszer is kellenél nekem.

Amikor csak érzem belül, hogy szeretsz,
amikor veled félek és fájok,
mikor megszűnnek veled a határok,
s többé nem kétkedem,
s ha még százszor élném az életet,
százegyszer is kellenél nekem.

Hogyan szeresselek?
Egy angyalt miként foszthatnék meg dicsfényétől?
Hogyan zárjak be egy szépséges madárkát
azért, hogy bármikor hozzáérhessek?!
Ha eltűnsz, nem leszel enyém már, akkor is tudom:
ha még százszor élném az életet,
százegyszer is kellenél nekem.

Budapest, 2005. április 5.

Elveszett

Sokan elvesztek, sok minden
eltűnt körülöm,
s most itt ülök nyugodtan, mosolyogva;
felfordult párszor az életem,
de én megmaradtam.

Elveszett Ő, az igazi ember,
eltűnt, hagyta elmenni, s Ő nem tett
semmit ellenem.
Későn mondom, hogy szerettem.

Szerettem, tiszteltem, hiányzik,
ebből viszont semmi nem látszik,
csak tudom...
11 nap múlva lesz
hogy hat esztendeje nem
mosolyog rám,
a nagybátyám.

Nem érte meg, nem látta meg,
hogy milyen is lettem férfinék.
Férfinék? - Növekvő embernek,
valakinek, aki még nem egész;
aki mellé család kell, hogy félből megszüles-
sen az egész.

Az ember olyan, mint a szem:
két részből tevődhet össze;
a nő és a férfi... Ők kellenek!
A szemek közé kell az orr is, hogy összekös-
se a két szemet,
és ez az orr, ez lehet egy vagy több gyerek.
Orrot is szeretnék! Szemem már van.

Megőrizném hogy megmaradjon,
de mellőlem mindenki elrohan.
Isten! Ha te vagy, ha te létezel,
s ha a pap nem hazugságokat beszél,
add meg nekem és mindenkinek,
hogy szemei és orra
szerelme és gyermeke,
baja és gondja,
mérge és orvosa
egyaránt legyen!

Budapest, 2005. április 5.

Olyan vagy nekem

Olyan vagy nekem, mint
halnak a víz,
szagnak az íz,
mosolynak az arc,
háborúban a harc.

Olyan vagy nekem, mint
csendes sóhaj egy nyári éjszakán,
felhők mögül előbújó napsugár,
esőcsepp koppanása az ablakon,
egy pillanat, egy boldog napon.

Olyan vagy nekem, mint
élet után a halál,
elképzелhetetlen-elképzелhető,
gyűlölhető, szerethető,
régóta várt.

Budapest, 2005. április 12.

Olyan vagy nekem

NÉHA VAN...

Néha van olyan, hogy nincs,
néha egy kacat is lehet kincs,
néha a rossz is lehet jó,
s olykor az igaz sem való.

Néha a fekete és a fehér,
a hideg víz és a friss kenyér,
hasztalan kacatként tetszeleg;
s ez sem igaz, meglehet.

Néha a szív és a száj,
a gyermeteg néma báj,
elképzelhetetlen álom,
s néha mégis létezik.

Néha a szín és az illat,
a hang és a tapintás,
együtt képeznek egy hidat,
amin az ember félve jár.

Fél mindenki. Én is félek.
Nem biztos, hogy jó, hogy itt élek,
hogy itt eszem, iszom, alszom,
hogy győztesként vagy veszítve
végig élem megannyi harcom.

Félj! Én is félni akarok!
Míg fél az ember, él és érez; - érezni hagyjatok!
Várj! Én is várni fogok.
Ha megszűnsz várni, abba még én is belehalhatok.

Halj! Én is holtta leszek.
Más asztaláról többet el nem veszek,
pihenek és pihensz te is. Mindenki alszik...
Mikor elmész, lágy szellő éneke hallik...

Budapest, 2005. május 2.

Tévedtem

Tévedtem, mikor úgy hittem,
gyermeki szívem örökké dobogni fog,
tévedtem, mikor képzeltem,
soha nem hullnak le a csillagok.

Nem tudtam, hogy hogyan,
nem tudtam, hogy miért,
úgy hittem boldogan
halunk meg, hisz az út véget ért.

Nem éreztem, hogy fáj,
nem kérdeztem, hogy mért nem áll
már az öreg a kapuban.
Azt hiszem, belül tudtam.

Tévedtem mikor szerettem,
tévedtem mikor még hittem,
hogy nincsen hitetlen;
s magam is azzá lettem.

Tévedtem, mikor írtam,
tévedek, ahogy írok,
tévedni fogok, mert bírtam,
hogy nincsenek tévedhetetlen angyalok.

Budapest, 2005. május 3.

Kívánlak

Hiányzol. Hiányzik illatod, mosolyod;
hiányzik tested is, és az, ahogy ruháid eldobod,
ahogy lesegíthetem, leránthatom,
ahogy a kéjnek magad átadod.

Hiányzik hajad, ahogy közénk libben,
hiányzik csókos ajkad, érintésed.
Hiányzol. Mindened hiányzik.
Még lábad is, ha szúrós, s mégis csodásnak látszik.

Szép vagy. Én így szeretlek.
Mindened vágyom, gyűlölöm, hogy nem ölelhetlek.
Kívánlak... Kívánlak... Álmodlak.
És álmomban karommal átfonlak,
kényeztetlek, s kényeztetsz te is;
és ennél több nem kell. De nem is

lehet többet adnod,
hiszen ekképp magad adod,
és te kellesz.
Szeretlek.

Budapest, 2005. május 4.

ROSSZ ÍGY

ROSSZ ÍGY, HOGY NEM TARTHATLAK KAROMBAN,
ROSSZ ÍGY, HOGY NEM ÖLELSZ ÁT,
ROSSZ ÍGY, HOGY AZ IDŐ EGYRE CSAK ROHAN,
ÉS KETTŐNKRE BIZONY, NEM VÁR.

ROSSZ ÍGY, HOGY CSÓKJAINK ÍZE A TÁVOLBA VÉSZ,
ROSSZ ÍGY, HOGY ILLATOD NEM KÍSÉR,
ROSSZ ÍGY. S FELÉBREDNI NEHÉZ,
EGYSZERSMIND FÖLÖSLEGES NÉLKÜLED AZ EGÉSZ.

ROSSZ ÍGY, HOGY NEM HALLOM HANGODAT,
ROSSZ ÍGY, HOGY NEM ÉRZEM TESTEDET,
ROSSZ ÍGY, HOGY NEM VELED ÉR EL AZ ALKONYAT,
ROSSZ ÍGY NÉLKÜLED, HIÁNYODDAL KÜZDVE.

Budapest, 2005. május 14.

EGY VERS, CSAK NEKED, *mert bennem élsz*

Erőtlen voltam, gyengédségre vágytam,
simogatásra, becézgetésre, aztán rád;
zúgott a fejem éjszakákon át,
te megnyugtattál, erőt adtál,
reményt és hitet csöpögtetted verejtékező arcomra.

Amikor lement a Nap, s a tájra zord hideg köszönt,
zsiványok rejtőztek a házak között,
éneked távolból hallva szenderedtem el,
némán szóltam hozzád, s ébredtem fel
képzeletem játékára:
illatodra, csókodra, arra, hogy velem vagy, hogy
szeretsz - szerethetlek -, akarsz - akarhatlak.

Múlttá vált azóta ez érzés,
akaratlan több lettél,
nélküled elképzelnem nehéz,
órák is évezredeknek tűnnek,
mikor nem ölelsz át.

Angyal vagy,
kísértő démon,
Istennői ajkad,
tehetetlenné tesz,

Ölelő karod,
lángoló tested,
elkalandozó elméd,
lélegzeted,

néhányezer arcod,
ékszerként csillogó szemed,
kegyetlen játékot űz velem. Mert szeretem.
Méltatlankodó mozdulataid,
elvarázsolt álmaid,
Remegő, vággyal teli hangod,
tapogatózó ujjaid,
néma mosolyod,
a simogató hangod,
gyengéden síkló kezed,
oldalra dobott hajad,
nesztelen lépteid,

semmiségeid, és a
zene amit játszol,
emberi mivoltod, vétkeid,
reménytől égő szíved,
erőtlen erőlködéseid,
titkos tegnapjaink,
lázás tested, ahogy az enyémnek feszül,
ereidben ömlő vér,...
kínoz, s megöl, s elkápráztat és boldoggá tesz.

Budapest, 2005. május 20.

Évek múltnak

Évek tűntek el, milliónyi mosoly vált semmivé;
voltak közös dolgok, mik most senkié.
boldog órák múlttá váltak,
szerető karok rég bezártak.

Évek szálltak tova, kínok lettek nevetségessé,
voltak pillanatok, mik már az emlékezeté.
Volt szép és csúnya,
az értékek mind elmúltak.

Véget ért egy korszak, csengetés hallatszik,
elveszett megannyi ajak, szívek törtek szét.
Nem bánom, nem fáj,
nem várom már az éjszakát,
mikor álmodni oly jó,
hisz az álom is csak illúzió,
mint ahogy az élet is csak élve jó,
álmatlan forgolódni rossz.

Évek tűntek el, lettek üres percekké,
százezer kiáltás és szó vált mára semmivé;
de nem bánom, nem bánjuk,
mert ma már csak azt látjuk,
ami elénk áll,
ami ránk vár,
lehet az akár
a halál
vagy az élet.

Budapest, 2005. május 21-26.

GYENGÉN

Gyengén állsz. Erősnek láttalak,
ám ez elveszett, s most hallgatag
a világ, hangtalanul mozdulnak az arcok,
s némán folynak tovább az örökös harcok.

A harcok, melyeknek folyniuk kell,
melyek csendben múlnak el,
s pusztulás mellett újakat építenek,
hagy harcolni, hagyj, amíg építhetek!

Szeress és gyűlölj,
harcolj és alkudj,
küzdj és bízz,
higgy és szeress,
szeretkezz és ne vess,
sírj és szánj,
ne aludj csöndesen!

Minden véget érhet egy nap,
bármikor eljöhét a nap,
mikor minden elvész,
ne keresd hát a pillanatot,
mikor nyugton élhetsz!

Véletlen is lehetnek e szavak,
véletlen is írhatok most,
de mindaz, amit elárulnak, igaz
és megszívlelendő.

Gyenge vagy. Alszol csak csöndesen.
Minden elmúlhat feletted, de ezt ne akard!
Éljél élve, halj majd halva,
mikor arra kerül a sor!
Ne bánd életed,
ne bánd halálod,
csak várd a pillanatot
ami neked, és csak neked adatott,
bárkivel, bármiért és bármikor.
Élj hát!

Budapest, 2005. május 26.

AMIKOR KEDVETLENÜL ÜLDÖGÉLEK...

Itt ülök, rád gondolok, nevetésedre vágyom;
nem érdekel a holnap, csak mert érintésed várom.
Nem érdekel a ma sem, hiszen,
csak amolyan jelentéktelen, egyszerű és múlandó.

Telnek az órák, mosolygok magamban,
- rád gondoltam, mikor így elmosolyodtam.
Telnek a percek, hiányod szüntelen elébem vág,
úgy, mint az autók elé kidőlt fák: hirtelen és mindent megállítón.

Szeretlek. Ez egy kis kedvcsináló csak úgy magamnak,
de azért megkapod, csak hogy jót mosolyoghassak,
azon, hogy ismét badarságokat beszéltem,
azon, hogy ennyire gyermeketeg lett énekem.

Ám ezt sem tagadom le! Nem én!
Ő annak záloga, hogy szeretlek. Ő tudja, hogy mit ér,
ha közelemben vagy, ha mellettem ébredsz,
ha tiltott csókunkba a szenvedély minduntalan beletéved.

Ő tudja, hogy ki vagy te, ki vagyok én,
még akkor is, ha csak betűhalmaz a világ parányi szegletén,
de benne vagyunk. Te is és én is. Örökké.
Hisz az ilyen egyszerű vers, sosem lehet mindenkié!

Budapest, 2005. június 10 (20:19)

Kép

Szél tépte arcok,
műanyag flakonok,
ködbe vesző harcok
kísérnek, amint haladok.

Néma fémvázak,
kihalt sikátorok,
valahol tán várnak,
valahol tán magam vagyok.

Magányos árnyak,
dűledező házak,
hamuvá vált képek,
megannyi múlttá vált élet
halad velem az úton,
mely kihalt és rideg.

Mérges banya a szemét között,
fáradt öreg az utca kövén...
már mindenki átköltözött,
szegény, ki itt e földön él.

Budapest, 2005. július 23.

Ahogy alszol itt csendben

Este van. Ragyognak a csillagok,
te alszol, mellettem vagy, s én mégis gondolok,
gondolok terád,
terád ahogy alszol, ahogy nevelsz,
ahogy harcolsz, ahogy pihegsz,
vágytam reád.

Késő van. Szemem nem tartja vissza semmi,
nem álmodom, de mégis ébren figyellek,
mert jó téged figyelni,
mert jó téged szeretni,
mert szeretlek...

Budapest, 2005. július 23.

MONDD, MIÉRT?

Emberek pusztulnak fáradtságos harcokban,
állatok hullanak az embernek kiszolgáltatottan,
virágok száradnak el, amidőn a tél jön el,
s holtta vált testeket takar le a lepel.

Szemétre jut a drága autó,
újrahasznosul megannyi kacat,
csak mert nincsen úgy jól,
ahogy az élet kereke csendben halad.

Káros szenvedélyek, pusztító szerek,
kínos csendben éltek, ti ronccsá vált emberek!
Látszat a béke, belül mélyen, ősi háború dúl,
nincsen Isten, nincsen semmi a felhőkön túl.

Mondd, mért hiszel a világ mocskának?
Mondd, mért hagyod, hogy romba döntsék jövőd?
Mondd, mért engedted veszni mindazt,
mi mindened, életed, s mi már százszor ledőlt?

Mondd, miért a harc, miért a béke?!
hogy hiheted, hogy hazaértél végre?!
Ha te szeretsz, miért hiszed, hogy önzetlenül szeret más?
Ha te élsz, miért vész távolba a halál?

Mondd, miért bízol, mit remélsz?
Kinek hiszel, mitől félsz?
Minek tűrsz, vársz, állsz némán,
s miért hiszed, hogy amott tükörképed áll?

Viszonyítasz, magadhoz mérsz,
kevés vagyok, s te el sem érsz,
s megtoldod száz lépéssel, ezer könnyel,
csak hogy vesztedbe rohanj, ölelő karomban.

Végtelen történet ez:
s egy nap mindennek mégis vége lesz,
mert bízta, mert hittél,
mert szerettelek s te szeretted.

Szeretlek, s mégis ugyanaz a gyarló ember vagyok,
ki voltam. S meglehet, ugyanaz maradok,
s te tűrsz, viselsz, nem ítélsz
most el. De mondd! Mondd, miért?

Budapest, 2005. augusztus 4.

Amikor...

AMIKOR A NAP FELKÉL,
AMIKOR FÚJ A SZÉL,
AMIKOR MADÁR CSICSERGÉSE ÉBRESZT,
ÉRZEM, SZERETLEK TÉGED.

AMIKOR AUTÓK ROBOGNAK A HÁZ ELŐTT,
AMIKOR AZ ÉGEN SZÁNKÁZNAK A FELHŐK,
AMIKOR NÉMÁN FÉLEK,
ÉRZEM, ÁTÖLELNÉLEK.

AMIKOR LESZÁLL AZ ÉJ,
AMIKOR CSÖND BORUL FÖLÉNK,
AMIKOR ELHALNAK A LÉPTEK,
TUDOM, ÉRZEM, SZERETLEK TÉGED.

AMIKOR VONATOK ZAJA HARSOG,
AMIKOR BOLDOGAN ALSZOM,
AMIKOR ÜLDÖGÉLEK TÉTLEN,
FÉLTLEK, MERT TE VAGY, KIT NEM REMÉLTEM,
ÉS AKIT SZERETEK.

Budapest, 2005. augusztus 5.

A REPÜLŐ

Házak szállnak tova,
eltűnik megannyi arc,
nem hallik már a zongora,
elmúlik az utolsó harc.

Elröppen a régi templom,
távolba vész az út,
elmaradnak poklok,
s messze még az úr.

Eltűnik mindaz,
mit megéltünk, mit elértünk,
nincsen erre vigasz,
elhagyjuk mit szerettünk.

Az élet egy repülő,
mely soha meg nem áll,
nézhetünk vissza felülről,
de mindig változik a táj.

Az élet egy repülő,
mely örökkön haladni fog,
s néha te is eltűnődsz:
- Maradni lenne a jobb?

Az élet egy repülő,
de ne bánjuk ezt soha!
Nézzünk vissza boldog-szomorú szívvel,
s érzünk végül oda,
hol nem nézünk már felülről,
hol a múlt, múlt marad,
s soha el nem árul az éj.

Budapest, 2005. augusztus 11.

Tegnap esti szonett

Késő este volt,
Ketten voltunk te és én,
s hogy miként ragyogott a Hold,
nem tudom, mert szerettelek s te szerettél.

Késő este volt,
mikor forrón ölelkeztünk,
elszállt minden gond,
ahogy szeretkeztünk.

Késő este volt,
mikor ellöktelek magamtól,
pedig ölelni vágytalak.

Késő este volt,
mikor bántottalak...
Soha többé nem bántalak!

Budapest, 2005. augusztus 17.

SZERETKEZÉS

HA LEKERÜL RUHÁD, MI TESTEDET ELZÁRJA ELŐLEM,
HA A SZENVEDÉLY FON KÖRÉNK ARANY-SZÍN KÖDÖT,
HA CSAK SZÉPSÉGED JELENHET MEG ELŐTTEM,
MELY IGAZ ÉS ÖRÖK,

HA FELGYORSUL SZÍVÜNK DOBOGÁSA,
HA ELURALKODIK RAJTUNK A VÁGY,
HA FESZTELEN ÚSZUNK A BOLDOGSÁGBAN,
HA DÉMONOK VIGYÁZNAK RÁNK,

AJKAINK ÖSSZEFONÓDNAK, TESTÜNK ÖSSZEFORR,
ÉGÜNK A SZERELEMNEK MINDENT ELTÖRLŐ TÜZÉN,
CSAK MI KETTEN: CSAK TE ÉS ÉN.

MINDEN PORCIKÁD HÍVOGATÓN SIMUL HOZZÁM,
RESZKET A TESTÜNK, AHOGY EGYMÁSHOZ ÉRÜNK,
SZERETKEZÜNK, S MÁR NEM FÉLÜNK, CSAK ÉLÜNK...

Budapest, 2005. december 16.

EGY ÉV

Az idő oly ismeretlen úton halad,
oly gyorsan szállnak tova órák, napok;
veled egyre rohan, szalad,
szinte félek, hogy lemaradok.

Ez az egy év is úgy múlt el,
hogyan ezernyi emléken,
csókokon és nevetésen
kívül semmi nem maradt.

Úgy vész a távolba ez esztendő veled,
mint a téren játszadozó kicsiny gyerek-sereg,
amint eljő az éj.

Ám te akkor is megmaradsz nekem,
egyetlen dobbanásban, egyetlen mosolyomban,
s ahogy levegőt veszek, mikor álomba szenderedem.

Budapest, 2006. január 5.

Meddig lehet

Hajnali fény csillan a tó vizén.
Reggeli kék: érzem csóкод ízét.
Tavaszi szél, mely felkavarja a tó vizét,
könny, mi Téged is elért.

Látod magad a víznek tükrében,
visszanéz rád önvalód, de csak a képed,
érezed súlyát az elvesztett napoknak,
látod azokat, kik már régen elfutottak.

Hallod a madarak keserű énekét,
mely rég varázslatosan csengett;
látod a kinyílt virágokat, hogyan küzdenek az életért,
és szórakozottan le is tépsz egyet.

Partra vet a víz egy halat,
csendben figyeled haláltusáját;
az óra kereke csendben halad,
s te is így tűnsz le mert haldokolsz némán.

Elér hozzád a civilizáció, sziréna vijjog a távolban;
már nem zavar, már nem tudod mi a szép,
nem hiszel az álomban.
Pedig álmodtad az életed, nem éltél csak mentél,
nem léptél csak tettél mindent, mi tett a kedvedért.

Gyöngeséged élettelen testedből fakad,
körötte a kép változik, de te magadban élsz s ott maradsz.
Annyi varázslatos perc szállt el nyomtalan!
Annyi kérdés és felelet settenkedik nyomodban!

Úgy élsz, mint egy haldokló, pedig halálod is csak illúzió,
elfelejtet, hogy élni jó, hogy bánkódni kár.
A változás szele meglegyint s érzed a múltó percekét,
de élneđ így, menned így, mondd, mégis meddig lehet?

Budapest, 2006. január 24.

HAZUGSÁG - IGAZSÁG

Színarab az élet, s így mindenki főszerepet kapott;
életünkben mindig mi alakítunk nagyot.
Harcolunk, alkuszunk, ölelünk s ölünk,
sétálunk, rohanunk, hogy mindent elérjünk.

Mindent? Évek távlatából mindig minden oly kevésnek hat,
ritka az a perc, mely örökké emlékezetes marad.
Hány szép percünk volt? - kérdezzük magunktól,
feleletünk a hallgatás, mert az idő mindent bemocskol.

Színészet az élni akarás, színészek az élők,
hazudunk akkor is, mikor úgy hisszük, élünk.
Hazudunk magunknak és mindenkinek,
aki igazat mond, hazudik szüntelen.

Igazság, hazugság? Egyre megy.
Nézőpont kérdése az egész.
Igazat mondani hazugság nélkül éppúgy nem lehet,
mint hazudni az igazságtól mentesen.

Budapest, 2001.

SZERETSZ-E MÉG?

Szeretsz-e még? - kérdezem most halkán.
Válaszod nem várom, nem tudom igaz lenne-e szavad.
Kétségek közt vergődöm, elveszettnek érzem magam.
Valami bizonytalan mindig utamba akad.

Csöndben ülök itt, s hallgatom kettőnk dalát,
a bizonytalanság egész lényem járja át.
Félek. Nagyon félek. Érték az értéktelen?
Vagy nincs is értékekről szó, s csak az én szellemem
veszett el, s én tébolyodtam meg?

A kimondott szavak oly üresnek tűnnek,
egymást követik szépen, katonás rendben,
s a tettek, egy-egy apró részlet,
- mint piszkos kavics a gyémántok között - mozdulatlan hevernek.

Kérdések kérdések hátán, a válaszok elmaradva,
a csókok gyönyörűn s kuszán, összefonódva,
a kis tettek pedig mocskos halomban,
kibogozhatatlan csomókban
hevernek köröttünk,
s elfogy a talaj előttünk.

Szeretsz-e még? Élünk úgy, ahogy a szív rendeli,
fogadjuk el, mit Ő kiált!
S ha ezt igazán kettő teszi,
együtt éneklük a szerelemnek dalát,
ne engedjük, ne lökjük el egymást!
Ne teremtsünk felesleges felfordulást!

Kétely a társam. Kételkedem benned,
S úgy érzem nem hallom szíved dalát.
Kételkedhetsz te is, mindketten bántjuk egymást!
Nem értelek, s ami igazából baj, nem érzem amit te érzel,
nem tudom miért, nem tudom hogyan,
De úgy tűnik mintha már elvesztünk volna.

Mindketten hibákat keresünk,
mindketten ellenségeskedünk,
s így hibát hibára halmozunk,
s van, hogy szerető szókra gyűlölködéssel válaszolunk.

Mi ennek a vége?
Feladjuk gyorsan?
Nem akarlak elveszíteni téged,
tartani akarlak karomban.

Őrizni, mint igazi drágakövet,
szeretni, mint társat, szeretőt, szerelmet,
védeni, mint egyetlent,
mosolyra fakasztani minden körülmények között.

Szeretlek. Vajon te is igazán?
Mondd! Ránk mi vár?
Megőrizzük-e egymást,
vagy elveszítjük már?

Budapest, 2006.

Az elmúlás után...

Az elmúlás után...

Múlnak a másodpercek. S mint pergő homokszemek,
az emberek is lassanként elenyésznek.
Múlnak a percek. S mint mikor kavicsok hevernek
az út szélén rendezetlen, úgy vész el ismerős s ismeretlen.

Múlnak az órák. Döntések születnek szüntelen,
élünk, ám hogy meddig, látni nem lehet.
Múlnak a napok. Romba dőlhetnek sorsok,
rommá válhatnak városok, elpusztulhat megannyi lény.

Múlnak a hónapok. Elfeledjük kiket szerettünk,
helyükbe új szerelmet, szeretőt keresünk.
Múlnak az évek. Lassan változik a világ,
elszárad a sírokon megannyi virág,
meghalnak mind, kiket szerettünk...

Budapest, 2006. április 24.

ÁLMODTAM VELED

Álmodtam Veled. Csak egy csók volt, semmi több;
forró ajkad jeges ajkamnak köszönt.
Csak egy csók volt és egy ölelés,
mely magába zár, elragad...

Álmodtam Veled. Megérintettél önvalóddal;
kínok közé taszítottál, kérdésre kérdés lett a felelet...
Álmomban értettem, tudtam már, hogy mi az a szeretet.
Álmodó lélek vagyok csupán, önmagam széthullt lenyomata.
Mert álmodtam Veled, s mássá lett a Világ, a mindennapok sivataga...

Budapest, 2006. május 15.

IMÁDSÁG

Áldott sötétség,
 eget borító felhők,
 halotti csöndesség,
 mindent körülvevő nyugalom,
 öleljétek át a Földet, az Embereket,
 teremtetek Istent a Világnak,
 igazít, valót,
 ki meghallgatja az imákat,
 önmaga nevében ád tetemeket,
 s nem becsüli túl a jót.

Mert a jó és a rossz,
 testvérek,
 mert a hős és a gonosz,
 egymás nélkül nem is lennének,
 mert az igazság csak akkor létezik,
 ha viríthat a hazugságok között,
 ahogy az életet csak akkor élhetik,
 ha a halál is felénk köszönt.

Budapest, 2006. június 8.

Este

Este van, gyenge szellő simogatja arcomat,
a sötétbe nézve látlak és hallom hangodat,
ahogy - mint annyiszor - engem hívsz, nevetsz,
érezem hangodból, hogy szeretsz... szeretsz?

Hűsítő szellő simogatja testem, s nyugtot ád,
fáj, hogy nem lehetsz velem. De gondolok rád,
és lelkem, szellemem nyomodban rohan,
hogy átélhessem minden megélt perced,
hogy ismerjem mindennapjaid,
hogy veled lehessenek, mint a tested.

Csönd borult az utcára, egy-egy sóhaj messzire elhallik,
így súgom tefeléd "szeretlek" s őrzöm álmaid.
Rossz így nélküled, de oly sok éjjel lesz még ilyen,
ilyen néma és üres, vággyal teli és szenvedő...

Olyan szép ez éjjel! Rád gondolhatok, vággyal, szerelemmel,
vágyhatok rád - mindenedre lelkedre és testedre -... szeretni fegyelemmel,
fegyelmezettnak lenni olyan, mint nyíló virágnak a sötét szobában,
kín, gyötrelem, s reményekkel teli várakozás, múlt ezredév.

A szellő, mely társam ez éjjel, elvész lassan,
maradok én, csak én magam, várva Téged és súgva halkan
"Jó éjt, szép álmokat!"
egyetlen "éjszakai puszt" küldök még,
és én is álmodom s Veled leszek álmomban,
- ez az álom annyira szép...

Budapest, 2006.

CSÖND

Csönd honol mindenütt. A percek csak vánszorognak egyre;
Peregnek mint homokszemek a régi-régi órában,
meg-megállunk egy-egy percre,
s ráébredünk a vége még odább van.

Múlik az idő, szépen lassan
nem sietünk, nem rohanunk,
sétálunk az úton csak úgy halkan,
mintha nem is éltünk volna.

Kék az ég, melegen tűz a nyári nap;
madarak dalolnak csak kedvükre,
az ember némán ül, tán meg is halt
s lehet a madarak is eltűnnek ... eltűnnek egyszer...

Szabadifürdő, 2006. július 13.

Akarlak

Csak tegnap este történt, nincs is oly messze;
de itt ülök mégis s Téged vágylak, kívánlak,
mindened vágyom lelked s a tested,
itt maradtam égve ezer fokos lázban.

Kívánom ajkad, kívánom a tested,
akarom az érintésed, akarom a nedved,
mindened vágyom, mindened felcsigáz,
ha rád gondolok tombol bennem az az ezer fokos láz.

Érinteném melleid, megmarkolnám, megharapnám,
megcsókolnálak vadul és forrón,
édes kelyhedet sokáig, ízlelgetve nyalnám,
s e láz, ezer fokon egyre csak tombol.

Mindened mindenemmel érinteném,
nem szabna semmi határt;
tested s lelked, mindened elvenném,
s csak így enyhülhetne a láz.

A láz, mely felemészti testemet,
elpusztítja lelkemet,
mely egyre csak lobog, megtisztít lángja,
s bemocskol, hisz csak egy férfi volnék
ki ég a vágytól,
ebben az ezer fokos lázban.

Szabadifürdő, 2006. Július 13.

Ahogy...

Simogató kezed,
csókoló ajkad,
angyali mosolyod,
mindened
hiányzik, mert távol vagy már tőlem.

Hangod ahogy beszélsz,
ahogy morogsz,
ahogy henyélsz
és ahogy ...

2006

Nélküled

Nem hallom hangod, nem érzek,
nem érzem illatod, s ahogy lélegzel;
távol vagy tőlem, nagyon távol,
emlék csupán ahogy karod átfon.

Üres az este, a madarak sem énekelnek tisztán ma már,
mert te messze vagy

2006

TIKK-TAKK

Tikk-takk, tikk-takk - hallik szüntelen az órák tengerében;
tikk-takk, tikk-takk - életek múlnak a percek sűrűjében.

Születünk s meghalunk egy pillantás alatt,
éltünk, de hova értünk, mellettünk ki maradt?

Tikk-takk, tikk-takk - kergetik a percek egymást,
tikk-takk, tikk-takk - feszülten várjuk a következő felvonást;
állunk és várunk, tétlen nézzük óránk számlapját,
én is várok, várlak, hogy mosolyoghassak Rád.

Tikk-takk, tikk-takk - idővel minden elhal,
tikk-takk, tikk-takk - a világ téged is elmar,
elpusztít, elsodor, megöl és eltaszít,
rám uszít, széttapos, ellök; s fájdalmasan belém hasít
tikk-takk, tikk-takk - az idő múlása,
mert az óra ketyeg csak csendesen...

Tikk-takk, tikk-takk - s ha lelassul a mutató,
tikk-takk, tikk-takk - maradsz-e még,
míg haloványvá válik a kép,
és én leszek a haldokló...

Budapest, 2006. szeptember 18.

EGYETLEN ÉS ÖRÖK

Finom kezed, forró szád,
sebesen leomló ruhád,
körülvesz, őriz, átfon,
ahogy fekszünk az ágyon.
Ringó kebled, tüzes öled,
magába szív, s gyönyörködtet.

Ölelő karod, mezítelen vállad,
megfeszülő, selymes hátad,
égő arcod, csábító mosolyod,
vágytól széttáruló combod,
s a gyermek, ki nászunkból fogan,
szerelmünk igaz gyümölcse.
És te az anyja: szerelmem és társam,
ki bűnös és ártatlan,
egyetlen és örök.

Budapest, 2006. november 20.

Egy kedves mosoly, egy szomorú könnycsepp
egy másodperc ismét eltelt.
Egy édes csók, egy bolond ölelés,
ez egy perc volt és kész.
Egyetlen mozdulatsor, egy kis élvezet,
egyetlen óra adhat életet.

Budapest, 2007. február 2.

Ahogy an átölel

Vágy kerít hatalmába,
szorosan szemben állva,
s ajkam szóra nyílik
ahogy an átölel.

Nyugalmat lel a szívem,
és távolinak hiszem
mindazt, ami életem,
ami megtörtént velem,
tovatúnt a félelem
ahogy an átölel.

A szellő simítása,
egy kismadár éneke,
egy gyengéd csók, egy mosoly,
boldogságot varázsol,
békét ád,
ahogy an átölel.

És ha az utolsó perc jó,
ha megáll a mutató,
ha a szív jegessé lesz,
sír-e majd fent bárki,
elcsendesedik-e minden
ahogy an átölel?

Budapest, 2007. március 11.

SZÓL A HARANG

Szól a harang. És fennhangon kiáltja,
elmúlt egy élet. És mindenek imája
száll az ég felé, Isten elé – érte,
öröklétet és megbocsátást kérve.

Szól a harang. És a távolba zúgja,
miként lépnek ketten ugyanazon útra.
S emberek imádkoznak égre nézve,
földi boldogságot - életet - kérve.

Szól a harang. És messze viszi a szél,
egy gyermek született, s anyja kebelén,
békében él. És az emberek, végre,
imádkoznak csendesen az Urat dicsérve.

Szól a harang. Most ünneplésért kiált.
Önmagát ünnepli az emberiség.
Örül, hogy élhet, hogy Isten így ítelt.
És a harang egyre csak szól, míg a világ világ.

Budapest, 2007. március 27.

A Jövő dalát várom

Csendesen játszik most az esti szél.
Hangja az álmok közé elkísér.
Képeket röpit felém s szerte fúj,
jövőt, jelent, múltat mutat ... szomorún.

Csendesen dobol az eső az éjben.
Hallgatom még, ágyamban fekve, ébren.
Egy-egy könnycsepp ahogy aláhull - érted,
úgy lenne jó - meglehet - ahogy kérted?

Hajnal közeleg. S dalol egy madár.
A szerelmet énekli meg. Habár
egyedül ül az ágon, mint én az ágyon,
ki a jövőt, a jövő dalát várom.

Budapest, 2007. március 29.

A CSÓK TÖRTÉNETE

Két ajak ha összeér,
egymásba kapaszkodik
s néha, egy cseppnyi vér
közéjük tolakodik,
egyre hevesebb a csók,
egyre odaadóbb.

Két ajak, ha egymást keresi
és összetalálkozik,
a pillanatot el nem feledi
és egyre csak vágyakozik,
hisz láng a lángban új életre kap,
csók a csókban kiteljesedik.

Így kíséri éltünk a csók,
így kísérsz el.
Csók csókot nem enged el soha,
hisz az ajkak összefonódva
egymásnak beszélnek,
egy társnak élnek.

Budapest, 2007. március 29.

Huszonhét hónap

Huszonhét hónap
éppen holnap,
a boldog percek
és a könnyek,
szívdobbanások,
huszonhét hónap.

Huszonhét hónapnyi,
nem értékelt perc,
mosoly és csók,
szavak és csendek.

Huszonhét hónap
talán nincs ennyi hátra,
csak egy hónap jó még,
huszonegy nap s az ég
hiába dörög, sötétül el,
véget ér egy lét, hisz már nem kell,
a gyarló test kiveti a gyarló lelket
s békére lelhet.

Huszonhét hónap:
felfoghatatlan érték,
nem becsült és nem várt,
nem gondozott és nem tiszta,
elsüllyed huszonhét hónap után?

És ha elvész a május huszonegyedik napján,
állj meg egy percre és az est derekán
végy búcsút tőlem,
s hagyd, hogy búcsúm elérjen,
utószor - ha kell - a te nevedre aludjak el!

Budapest, 2007. április 7.

Egyetlen perc

EGYETLEN PERC AZ ÉLET,
HA KÉRED.

EGYETLEN PERC A CSÓK,
A JÓ.

EGYETLEN PERC AZ ÖLELÉS,
MESÉS.

EGYETLEN PERC A MOSOLY
VÉGÜL FOGOLY,

EGYETLEN PERC A SZERETKEZÉS,
AMI KEVÉS,

EGYETLEN PERC, EGYETLEN ÓRA,
EGYETLEN ÉLET.

EGYETLEN, AMI NEM ÉRHET VÉGET.

Budapest, 2007.

AHOGY AZ ÉJ LESZÁLL

Meleg ágyadban, ölelő paplanodban,
gyengéden borul Rád az éj.
Riasztó neszek, képzeletek, ne érjenek el álmodban,
tőlük soha ne félj!

Az éj csendje körülvesz, a magány átfon;
te aludj csak az ágyon,
mosolyod, békés lélegzetvételeid,
lecsukódott szemed és fogyó könnyeid
hagyd mind itt és szállj az álmok közé,
a szépségek, örömek közé.

Ahogy az éj leszáll, én félek magamtól;
gyávának, vadnak, üresnek és rossznak látom magam,
elvész minden szépség, ahogy az éj sötétje felém hajol.
És a csend fojtogatón pecsételi le ajkam.

Voltak éjjelek, mikor figyeltem álmodat,
mikor mellettem szenderedtél el;
az idő kereke vadul halad,
s nem tudom lesz-e még oly perc,
és átölelsz, reggeli illatod, ízéd, szereteted
érezem-e még, veled. Veled, csak Veled...?

Budapest, 2007.

Hallgatás

Csönd keretezi be napjaim. Fáj a zaj.
Álmok, emlékek közt némaságban.
Szeretlek - az egyetlen, mit kimondok,
hallom, ahogy súgod.

Hallgatás. Csönd. Háborúk némasága.
Láz, kín és enyészet.
Szeretlek s így merülök némaságba,
örök hallgatásba.

Utolsó vers. Utolsó halmaza a formátlan betűknek.
nem írok többé, soha már
mert szavaim mint már tették, elröppennének.

A gondolatok, érzések, a képek és hangok
egyetlen csöndben öltének testet,
ezt a csöndet neked adom,
hisz tudod, mit mondtam a versben.

Szeretlek. Súgom halkan.
Könnyeimmel küzdök,
némaság legyen büntetésem s jutalmam,
mert volt egy lény, ki szeretett és el is űzött.

2007. május 1.

Várlak

Várlak

Csillogó kavics, fehérülő homokszemek,
szeretetre vágyva hevernek.
Szeress, ölelj, remélj:
fogd a kezem, és élj!

A tó vize, mint síma tükör,
a folyó hulláma, ahogyan elbűvöl
mintha egy élet képeit nézném,
egyszer elhal a hangja is, majd a végén.

Csönd honol az utcán,
a sarkok üresek, s némán
kapaszkodnak egymásba a házak,
csak én vagyok itt. Még mindig várlak.

Téged, a kedvest, a szépet és rút embert,
az ösztön hajtotta lényt, a szeretet fűtötte kebelt.
Várlak, ahogy várom a végét a végtelen időnek,
eljössz, ahogy az utolsó percben mind eljőnnének.

Budapest, 2007. november 18.

A KIS VONAT

Zötyög a kis villanyvonat,
körbe-körbe fut, szalad.
Tülkölve robog, meg nem áll,
pedig felkapaszkodnál...

Fel ám, csak egy körre,
hogy benn ülhess a csöndbe,
hogy nézhesd mint távolodik minden,
hogy érezhesd a viszontlátás örömét...

Szeretnéd, hogy az életed, mint a kis vonat útja,
vissza-visszatérhessen egy-egy pontra,
átélhesd százszor, ezerszer,
hogy a pillanat, sose múljon el.

Budapest, 2007. november 18.

MERT

CSÖND BORÍTJA A VÁROSI ÉJJELT,
CSÖND, MELY ÁTÖLEL ÉS ELRINGAT;
KÉPEKET HOZ AZ ÁLOM, A KÉPZELET,
KÉPEKET, AMI TÁN MEGRIASZT.

SÖTÉTSÉG TAKARJA A TISZTA EGET,
SÖTÉTSÉG, MELY FOJTOGATÓ;
VALAHOL TÁN EGY GYERMEK NEVET,
EGY ASSZONY ÖLEL, HISZ ÖLELNI JÓ.

CSILLAGFÉNY HATOL ÁT AZ ÉJSZAKÁN,
CSILLAGNAK FÉNYE, MELY MINT A SZERELEM
BERAGYOGJA ÉLETEM,
MERT VAGY NEKEM, MERT JÓ NEKEM.

Budapest, 2008.

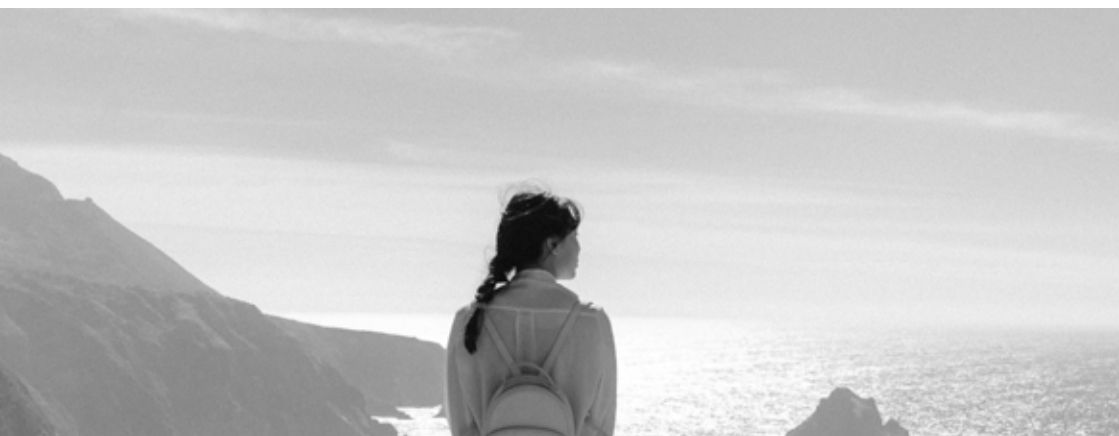
NÉZZ...

Nézz szét a világban! Nézz és láss!
Lásd meg az embert a hibákban! Kérd és várd
a szebb jövőt, a percekét,
melyek mind neked adattak!

Halld meg a világnak hangjait és értsd!
Értsd, mit mond a kietlen lak,
s hogy a nap sugara miről mesél!
Figyelj, és várj!

Érezd ami érezhető, lobogjanak érzékeid!
Ments mindent, mi menthető! Ne múltadnak képeit!
Tégy a jövőért: magadért, érte,
szeress és szeretni fog érte!

Budapest, 2008.

NÉMÁN...

NÉMÁN SÉTÁLSZ, KÖRÖTTED A VÁROS ZAJA MINT ÖLELŐ KAR,
MINT EGY FURCSA BUROK, GYENGÉDEN BETAKAR.
AZ ESTI SZELLŐ SIMOGATJA ARCOD,
A FÁK LEVELEI EGYRE CSAK HULLNAK.

NÉMÁN ÜLÖK, GONDOLATAIM CIKÁZNAK,
NÉZEM AHOGY A SZÍV ÉS AZ ÉSZ VITÁZNAK,
KÉRDÉSRE KÉRDÉS A FELELET,
S VÁLASZ EGY SEM SZÜLETIK.

AZ EMBER EGY OLYAN LÉNY, MELY ÖNMAGÁT PUSZTÍTJA EL.
AZ EMBER ÉPÍT, GYARAPÍT, SIET, ÉS CSAK A VÉGÉT ÉRI EL,
MERT HISZ ÉS REMÉL, MERT LÁT ÉS KÖNNYEZIK,
MERT TUD SZERETNI, MERT GYENGE, S MERT A BOLDOGSÁGOT MINDIG FÁJDALMAK ÖVEZIK:
EGY PICIKE SZŐNYEG A HIDEG KÖVÖN...

Budapest, 2008. november 8.

Vitathatatlan

Vitathatatlan, a legigazabb érzés szeretni.
Legigazabb, mely mellé a féltés,
a kimondatlan kérdés,
a szerelem, a szenvedély
a kín, a perzselés
csatlakozni kész.
Aki szeret, soha nem tud feledni.

Vitathatatlan, a legfelemelőbb szeretni.
Szeretni mindeneken túl, felemelkedve a földről,
szállni szabadon, röpdülni, s gyötrőn
beleolvadni a Napba, a felhőkben elázni,
szállni csillagról csillagra, együtt boldogan fázni,
egymásban elmerülni, elveszni...

"Szeretlek." - mondom halkán, és magamhoz szorítlak őszintén, s birtokolni vágylak.
Birtokolni úgy, ahogy még senki. Azt akarom, hogy te is birtokolj,
birtokold testem és lelkem,
olvadj szét bennem,
szorisd meg kezem,
ne engedj el, ne hagyj itt még!
Mint nyíló virág, olyan a szerelem.
Elhervadhat, elverheti megannyi eső,
de amíg tart, bearanyozza az életet.
Mit adnál egyetlen csókért, mi a szerelem szülötte?

Vitathatatlan, a szerelem kín és boldogság,
üresség és telítettség, erő és gyengeség,
épít és rombol, ad és elvesz, nyugtat és nyugtalanná tesz,
mindent megváltoztat, az időt megállítja,
elpusztít és megszüli újra, birtok és birtokos lesz,
a szerelem más emberré nevel.

Leszel birtok, kit más birtokol?
birtokos, ki önmagával fizet?
átöleled, ha szeret?
Akarod-e, hogy egyetlen kicsiny kert légy,
egy másik kis kert szomszédja,
és egymást nevelgetve, gondozva
teljenek a percek?
Tudsz élni így, szívedet a szívéért, csókokod a csókjáért?

Budapest, 2008. november 9.

A fal

Elindultál az úton, ismerős a táj.
Mint tükörkép tekint rád
a felfordult világ.
Mint félredobott virág,
úgy hevernek kimondatlan szavak
a sorra vétett hibák
intenek a távozó után,
és összeállva alkotnak falat.

No nem oly falat, mi a dicsőség!
Nem is emelnek oltárt, mi a szerelem!
Színek kavalkádját láthatja a néző,
féltés, fájdalom, kétely és a szem kérdőn
néz és nem is rebben,
csak a könny cseppen
és növeli a falat,
ami meglehet, elpusztíthatatlan marad.

Sír a csend, nevet a némaság
kettősséget mutat minden;
vajon megtehető ingyen,
hogy eltékozzoljuk a drága perceket?
Késő lesz-e sírni,
hosszasan, össze-vissza írni,
hallgatni és várni,
némán, meredten az úton megállni?

Különös harc a szerelem.
Fegyverek násza,
két ember tánca,
és az ember fia s lánya
egymásnak rugaszkodik,
taszajtgat, majd kapaszkodik,
simogat és rugdalózik,
majd a kéjtől piheg. És ragaszkodik...

Hol a vége? Mennyi még?
Homályossá válik a kép,
és kérdésünk gyöngybetűkkel előtűnik
és az adás megszűnik.

Kérdésünk kavarog a fejekben és szívekben,
és választ csak az idő adhat,
ami csöndben halad,
és türelemre int.
És mi várunk csak egyre...
Várunk ázva-fázva odakint...

Budapest, 2013. 03. 22.

ÁLMODJ

Álmodj szépet, álmodj jót,
igazi babának valót.

Álmod őrzi apa
te kis drága baba.

És ha éjjel felébrednél,
nehogy megijedjél,
hiszen ölelő karomban
megnyugszol nyomban.

Álmodj mosolyogva
és reggel
ébredj csendesen,
és serényen totyogva
teremjél ott mellettem
hogy együtt ébredjünk!
Jó éjszakát!

2015. október 28.

VAN, AKINEK...

Van, akinek a nyugalom
már-már mint az unalom
és van, akinek a béke
természetes mint önmaga léte.

És kinek nem közömbös mindezt megélni,
ő nem csak olvas, hanem megérti
amikor az ember békére s nyugalomra lel
ha szorosan magához ölel
egy folyton növekvő testet, egy fejlődő szellemet...
ártatlan lelket, ahogy kezében tartja gyermekét.

2015. november 12.

KARÁCSONYI ÉRZÉS

MESSZI TÁVOLBÓL
EGY HARANG HÍV, SZÓL,
SENKI NEM VÁLASZOL
MÁR NEM ÜZEN SZ, PEDIG NEM HARAGSZOL.

AZ ÉJ CSENDESEN LESZÁLL,
MEGFAGYOTT MOSOLYOK AZ ARCOKON,
A FA MINDENÜTT MÁR ÁLL
ÉS TERÍTÉK AZ ASZTALOKON.

MINDENKI ÜNNEPEL, MINDENKI MÁST,
LEGINKÁBB AZ ÖNMAGUNKBA ELTEMETETT EMLÉKEKET,
SZERETNI ILYENKOR IS LEHET EGYMÁST
ÉS ÖNZÖN SZERETNI, HOGY VISZONTSZERESSENEK
ÉS MAGUNKBA SZÍVNI ÚJ ÉS ÚJ ÉLMÉNYEKET
MELYEBŐL ÉLHET AZTÁN AZ EMLÉKEZET...

2015. december 24.

Álmos este

Álmos és csendes az este,
csillagok vigyáznak e kis testre,
szétterülő mosoly az arcocskán,
jóéjtpuszi nyoma a homlokán.

Mosolyos éjjel,
a feltámadó széllel
csak az álmok sokszínűsége,
játékok sokfélesége,
a várakozás izgalma,
az idő észrevehetetlen lenyomata.

Hajnal virrad, a Nap kél,
egy éjjelnek legvégén
egy gyermek, ki örvend és nem fél,
a legnagyobb természetességgel henyél
apa mellé bújva
és igazi körforgásban ismétlődik ez
míg a világ világ így lesz,
mert jó... mert kell ... újra meg újra.

2016. május 9.

Köszönöm, köszönlek

Dobol az eső a járdán, sír az este.
egy percre némaságba burkolózik a város.
Szokott rendjében zárva már a húsbolt,
csak tárgyak emlékeznek tán Rád,
bár ha tudattalanul múltak felettük el az évek,
nem tudhatják, hogy kiről beszélek.

Tárgyak tudatlanságát vágyja az ember,
az időt megállítaná
elűzné a halált, az elmúlást,
de ez a sors, egy rendületlen körforgás.

Tudtad és mindnyájan tudtuk. És most érezzük.
És Te, békére lertél, talán.
Mennyek, túlvilág, Isten és miegymás,
remélem, nem pusztá mese és akárhol is, de Rád
öröm és boldogság vár!

Az ember sajnálja magát, sírva gubbaszthat
vagy nevetve ölbe veszi keresztlányod,
gondolhat Rád ma és holnap és míg él,
hiszen emlékeket ültettél
és gondolatokat tökéletesítettél.
Űrt hagyta, hiszen ha elvesztünk egy barátot,
egy tátongó üresség marad, és egy az
emlékekből táplálkozó, parányi arcon átfutó mosoly,
mely könnycseppé válva elgurulhat Hozzád.
És ha látod, ha érezheted, akkor tudd,
hogyan szeretlek és köszönöm, hogy ismertelek.

Összevisszaság: némaság,
üresség, bánat, öröm,
mosoly, és könny
teljes gubanc az emberben,
ám nyugalmat lel a szeretetben,
mindabban, amit magadból adtál.
Köszönöm, hogy ... bennem Vagy
és nekem mindig Leszel, és ahogyan Voltál.

Budapest, 2017. április 29.

EGY KICSINY ÉLETKÉP

ELMÚLT ZENE EMLÉKEI HANGZANAK
EGY-EGY MOTOZÁS, FORDULÁS KÍSÉRETÉBEN
SZEMEID IS CSEENDBEN ALSZANAK,
NEM REZDÜLSZ MEG AZ ISMERŐS ÉRINTÉSRE.
KAROMBA VESZLEK MOSOLYOGVA, BECÉZVE,
SZÉTOMLÓ HAJAD ELSÖPRÖM ARCODBÓL FÉLRE
ÉS MEGÖLELSZ ÖSZTÖNÖSEN VAGY ENGEM LÁTVÁN...
ÉS TE PEDIG, KEDVES OLVASÓ HA SZÉPSÉGES VERSET VÁRTÁL,
MOST NEVETVE CSALÓDHATTÁL,
HISZEN ÍGY MEGYÜNK MI KI PISILNI, A WC-RE!
ÉS ÍME A SZÜLŐI LÉT APRÓ KIS SZÉPSÉGE...

Budapest, 2017. július 22.

ÚJÉVI KÖSZÖNTÉS

Ismét eltelt egy év,
ilyenkor sokan megállnak
tekintenek jobbra s balra, és
szebb jövőre, többre, jobbra vágnak.

Én csak mosolygok a múltamon,
merengek egy percet a jövőn
amíg ezt itt leírom,
és mindazt, mi az enyém lehet, megköszönöm.

Az évek múlása csupán homokszemek pergése,
harangok zúgása, csengettyűk csengése,
szélnek sustorgása, deszkák recsegése,
papírok egymástól való elmozdulása,
lány hangok édes nevetése.

Azt hiszem, amit szeretnék, az volt,
mit eddig is igyekeztem magam körül megteremteni:
békét, nyugalmat, szeretetet
és mindezt megtartani, el nem veszíteni;
csendesen ringva a mi kis esztendőnk folyócskáján
átsiklunk hát egy kis csatornán az új évbe
Neked is, Kedves Barátom, a Sorstól vagy Istentől
vagy csak úgy a Mindentől sok boldogságot kérve!

2017. december 31.

Tikk-Takk

Tikk-takk, tikk-takk - futnak tova a percek
tikk-takk, tikk-takk - mosolyogva ölellek
végigsimítva hajadon, arcodon,
megáll az idő, minden gondom hátrahagyom.

Tikk-takk, tikk-takk - nem volt oly rég, mikor születnél,
tikk-takk, tikk-takk - mikor először öleltél
és ahogy a percek évekké válnak,
a gondolatok emlékként cikáznak
őszinte mosolyt csalva arcomra,
A világgal folyton csak dacolva.

Tikk-takk, tikk-takk - szeretném ha tudnád,
tikk-takk, tikk-takk hogy megállítani nem lehet az időt,
csak az órát,
és hogy mindig itt leszek neked, megannyi éven és emléken túl,
apai szívem ha megvénül majd, akkor is feléd fordul.

Tikk-takk, tikk-takk - veszünk el megannyi szerettünket életünk során,
tikk-takk, tikk-takk - van kinek az ideje lejár,
de tekintsünk pozitívan az időre,
higgyük el, hogy gyermeknek a szülője,
barátnak barátja, testvérnek testvére,
szerelemnek szerelme, ...
Soha nem érhetnek a végére!

Budapest, 2018. február 4.

HARMINCKÉT ÉV

HIHETETLENÜL GYORSAN REPÜL AZ IDŐ;
AZ ÉVEK ESZMÉLETLEN SEBESEN TOVA SZÁLLNAK,
RÁD IS EMLÉKSZEM MÉG TE, GYERKŐC,
MEGMARADTÁL BENNEM, NÉHA MÉG MA IS LÁTLAG.

INTEGET A MÚLTBÓL A FIATAL SZERELMES,
NEKEM KIÁLT AZ ÖNÉRZETES KAMASZ,
CÁFOLATOKAT FÚJ A KÖLTŐ, A VERSES,
KÉPTELENSÉGEKET SÚG, MEGMOSOLYOGTAT A KIS RAVASZ...

ÉLETEM, LELKEM MEGANNYI SZEREPLŐJE AZ ÉVEK TÁVLATÁBÓL
TÖKÉLETES, UTÁNOZHATATLAN EGÉSZKÉNT TETSZELEG,
ÉS VISSZANÉZVE BIZONY MÁR LÁTOM:
VÉGÜL ÍGY LETTEM ÉN - HARMINCKÉT ÉVESEN - AZ, AKI MA LEHETEK.

Budapest, 2018. 03. 03.

A feltörő...

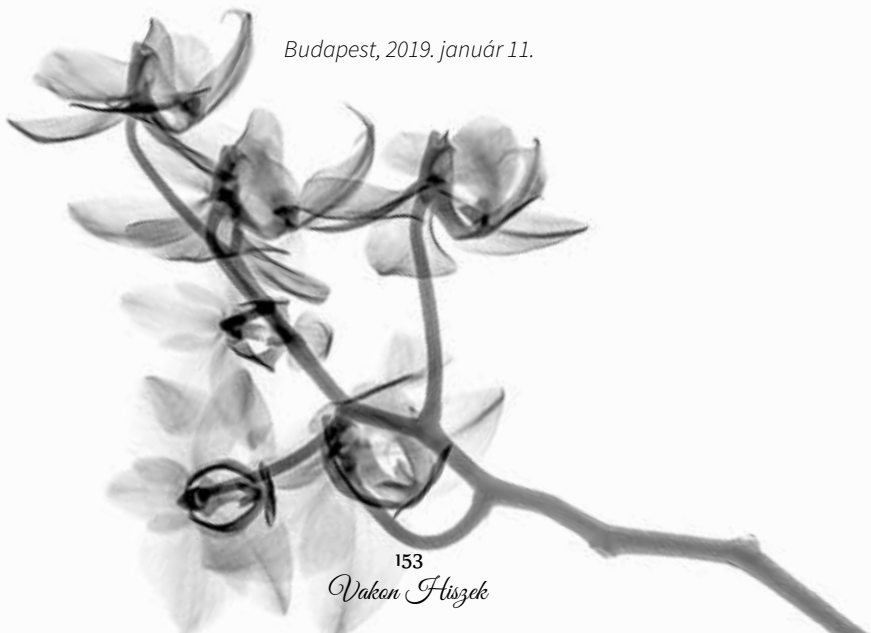
Annyi szerelmemnek írtam,
sok-sok verset, amit nem bírtam
elmondani igazán,
hát halld e sorokat szívből, tisztán!

Mint sivatagban a vándor úgy kerestelek,
mint imakönyvét a hívő úgy szerettelek,
mint a virág, mi tavaszt áhít a hideg tél után,
vágyom Rád, várlak és vágylak oly bután...

Kiszáradt torkom... szomjazlak... kívánlak...
téged a hűs kedvest, éltetőjét a világnak,
az én világomnak, melyben körül ölelsz, öledbe bújhatok,
kezemet fogod s megannyi mindent megoldhatok...

Hiányzol és hiányod már-már fájdalommá válik,
vártalak már rég és várakozásomban
most minden perc számít,
mikor jó az este és gurgulázó hangon a feltörő
- öröm mellett - a vízsugár, a forró és a hideg víz is jó.

Budapest, 2019. január 11.

MILYEN JÓ NÉHA ...

Milyen jó néha hallgatni!
Hallgatni mindent a csendben,
a doboló eső játékát,
a párnán pihenő fejből érkező halk szuszogást,
a billentyűket, ahogy szép rendben
szavakká formálódnak és gondolatmorzsákként összeállnak,
ahogy a rendjét és békességét érzi az ember a világnak.

Milyen jó néha álmodni!
Álmodni ismeretlen dolgokról, melyek ismerősnek tetszenek,
olyan világról, ahol megfoghatatlanul pozitívat adnak az énekek,
olyan napokról, melyek felülmúlják az életünk
csak azért, hogy álmainkat ébren is keressük,
magunknak képzeljük.

Milyen jó néha ébren!
Ha érzed az örömet a másik szívében,
ha boldogságot adhatsz és kapsz,
ha az adni akarásod nem ravasz,
ha számítás nélkül, tiszta szívvel
megélheted az életed és megannyi színnel
kifested magadnak játszva,
hiszen a boldogságnak nincsen határa.

2019. május 20.

Palotából...

Beköltözől egy palotába,
ahol a lépcsők márványból, a korlát aranyból,
s a falon a képek gyémánttal kirakott keretben nyugszanak,
perzsaszőnyegek, régiség illata,
a város beszűrődő halk zaja,
s a környező fák és virágok illata
mind egyszerre hatással van Rád,
jól érzed itt magadat.

Néha érzed,
hogyan nincs itt a Te helyed,
amikor éjszakánként halk neszeket
fúj feléd a mindent átjáró huzat,
de hogy el is menjél, az csak egy eltévedt
ötlet, kimondatlan kósza gondolat.
Végzed így nap-nap után a dolgodat...

Jársz-kelsz a palotában,
abban a nagy hodályban,
tisztogatod a lépcsőt,
támasztékul használod a korlátokat,
s besöpröd a vastag szőnyeg alá
minden meglévő gondodat.
Élsz egy rozzant viskóban,
mely palotának tűnt egykor,

és ha becsukod a szemed,
néha még ma is palotaként látod magad előtt...

Kopott képeken,
melyek az asztalon hevernek,
mint szétguruló kavicsok, melyek emlékeid,
láthatod azt, hogy ez volt vagy ez lehetett...
Költöztetőt hívni,
összepakolni,
az ajtót kulcsra zárni
már nincsen erőd?

Pedig ha elmész, elköszönsz,
a szívednek szegletében megőrizheted,
mindig szépen visszagondolhatsz majd,
és igazán értékelheted
az időt, melyet kaptál,
mindazt, amit megéltél e falak között.

És akkor nem bemocskolva,
reménytelen szerencsétlen leszel,
csak egy vándor az élet útján,
aki megy, mert néha menni kell
és olyankor házikókat hagyunk magunk mögött...

Budapest, 2019. május 25.

ÉLNI LENNE JÓ

MINT GYÉMÁNT A GYÖNGYÖK KÖZÖTT,
MINT FESTMÉNY A RAJZOK KÖZÖTT,
MINT EGY PARFÜM ILLATA AZ ILLATOKBAN,
ÚGY BÚJIK MEG EGYETLEN GONDOLAT...

MINT CSICSERGŐ MADARAK KÖZT A HAJNAL,
MINT RAGYOGÓ NAPSÜTÉSSEN A DÉLI ÓRA,
ÚGY GONDOL AZ EMBER MÁR ÜRES AGGYAL
A RÉGMÚLT SZÉPRE ÉS JÓRA...

MINT KATICA A BOGARAK KÖZÖTT,
MINT SZÁLLÓ LEPKE A TAVASZT HÍRÜL ADÓ,
EMLÉKEK HEVERNEK AZ EMBER MÖGÖTT
MERT ÉLNI ÉS NEM CSUPÁN LENNI VOLNA JÓ...

Budapest, 2019. június 4.

... JÁTÉKA

Kedves kis kopott zongora,
a zongorista mosolya,
egyszerű képként a falon
vagy csak bennem, ha akarom.

A képzelet játéka
csöndes, csalfa, léha
elkalandozik néha-néha
teremt, rombol, még ma.

Budapest, 2019. június 4.

Daloló kerék

Dalol az élet: a mindenség dalát énekli meg.
Viharban vágózó vitorlás, ami önmagát védi meg.
A Teljesség és telhetetlenség körül ölel.
Tudatlan tudorként nem tudhatod, hogy a vége mikor jön el.

Szerető ölelések, csattanó csókok között
Vajon látod-e még, aki elköszönt,
Vajon érzed-e, kivel sétálsz,
Látod-e még, ha most odébb állsz...

Tisztán ragyogó
Angyali mosoly,
Minden változó,
De van ami örök:
Ahogyan a dal szól...
Az élet kereké pedig csendesen pörög...

Budapest, 2019. augusztus 10.

DOBOLÓ DALOCSKA

SZÁGULDÓ SZELLEMI SZÖKEVÉNY
SZERETETTEL SZÓTT SELEJTES CSÖKEVÉNY
ABLAK MÖGÉ BEZÁRT KIS NÖVÉNY
KIMONDATLAN BETARTATOTT TÖRVÉNY...

CSILLOGÓ CSENDES ÉS CSUPASZ,
VÉGTELEN, VÉDTELEN, MI VIGASZT
NYÚJT NYELDEKLŐ KÖNNYEK KÖZT
DALOCSKÁD DOBOLVA, DOBOGVA DÖNTS! ...

Budapest, 2019. augusztus 27.

Pillanatnyi pillanat

Csillogó csengettyűk csengése,
csodálatos csönddé olvad;
oldoz, oltalmat ad,
adatkupacként jelenik meg most verselésem...

Elmélkedni a mai költészetről nem szeretnék és nem is lehet,
mert mindenki cifrábnál cifrább dolgokat vágyik és szeret,
ahogy receptek száz meg száz verziója lelhető fenn a neten,
pókok sokfélesége, örömszerzés netovábbjai hírek közt szembe jönnek velem ...
és tán kissé szégyenkezve elismerem,
ezt vagy azt nem ismerem...

Hihetetlen gyorsasággal fejlődik és változik az élet,
mindegy, hogy Te tán nem akarsz és nem kéred,
sodor magával, mint egykoron az ár,
bitekben tárol és magába szippant
mint gondolat az agyadban, ami már
(el is illant ...)
mint felfoghatatlan pillanatnyi pillanat.

Állj meg Ember, nézz szét néha magad körül!
Ne magadban élj és a telefonod mögött!
Lépj ki az utcára, sétálj a hibás járdákon,
a még megmaradt fűvön botolj csak meg,
essél seggre a macskakövrön!

Ne zárd be magad, ne rekeszd ki magad
a saját életedből egy éted alatt,
élj úgy, hogy ha ki is hull már minden a két kezedből,
Te éltél: hittél, szerettél, gyűlöltél, reméltél, tapasztaltál,
teljességre törekedtél,
és jöhet bármi életed lepergő kockái után!

Budapest, 2019. szeptember 14.

Ne félj!

Egyetlen érintés, egyetlen csók,
szétszóródott szilánkjai egy keretnek,
melyben egy pillanatot őriztél,
hiszen egykoron Te is hittél
a szépen szavalt verseknek, megénekelt énekeknek.
Hitted, hogy van, ami nem mulandó.

Telnek az évek, ismétlődnek az évszakok
és mint a történelem folyamán a különböző korszakok,
úgy ér hideg és meleg, rossz és jó,
aztán a téllal jön a megnyugvás, elfed mindent a hó.

És mindig a tavasz beköszöntével kinyílnak a virágok,
az ablakodon beszűrődő napsugárban megcsillan a remény,
megsúgja belülről valamiféle titkos hang, hogy ne félj,
és beengeded a langymeleg szellőt, ahogy ablakod kitérőd...

Budapest, 2019. október 10.

ZÚGOLÓDÓ, CSÖNDES ESTI SZÉL

Zúgolódó, csöndes esti szél,
A tegnap még haloványan remél,
a holnap még hallgatagon vár,
sötétbe vész a látóhatár.

Ködös reggelben siető emberek árnyai,
amott messze szinte már csak elképzelhetők.
Mindnyájunk kavargó vágyai
hol pusztítva, hol teremtőn
úgy tesznek ki egy életet, mintha egyetlen nap volna,
építve, rombolva,
érezve, gondolva,
élve és aztán ... oszlásnak indulva...

Budapest, 2020. január 26.

Hiába az akará

GYÉMÁNTOS TAVASZI REGGEL,
A NAP MA IS RAGYOGÓN FELKEL,
VÉGIGSIMÍT A VÁROSON,
BENÉZ AZ ABLAKOKON,
ELIDŐZ ÁLMODOZÓN
AZ ÁLMOS ARCOKON.

FINOM TAVASZI ILLATOK,
JÁTÉKOS MOSOLY A SZÁJ SARKÁBAN.
ÚJRA ÉS ÚJRA MEG KELL LÁSSAD,
HOGY A VILÁGON MINDEN ÉRETTE VAN.

ÁLMODOZÓ ÁLMATLANSÁGBAN ÁJTATOS ÁBRÁNDOK,
MINDIG MOHÓN, MERÉSZEN, MAKACSUL CSAK AKARTOK,
ÉS MOST HIÁBA AZ AKARÁS, AZ ERŐ ÉS A FEGYELEM,
A SORS, A TEREMTŐ, AZ ISTEN... ELDÖNTI, MI LESZ TEVELED.

Budapest, 2020. április 17.

Embernek maradni

Az emberi életben mint megannyi fonál,
mint nagy gonddal szőtt szépséges remek,
mint a lámpa fénye körött imbolygó bogár,
homokszemekként csak pereg
a csatlakozások sora,
és ne légy ostoba,
van, ami véget nem ér soha...
És a feladat csupán annyi:
Mindig, mindig embernek maradni.

Budapest, 2020. július 6.

ÁLMODD AZ ÉLETED!

Az Istenhez fordul az ember:
ha már magában nem mer szabadon félni.
Próbál hinni és persze remélni,
ha szeretne élni...

Kerget vágyakat és álmokat,
sosem ismer határokat,
miközben végül kiderül,
hogyan csak bőrét félti veszettül.

Álmodj, higgy, bízz!
És ahogy csendesen folyik a víz,
ahogy a magból szárba szökik a virág,
ahogy tojásból kikelnek a fiókák,
úgy álmodd az életed,
amit csak kaphattál és nem kérheted...

Budapest, 2020. szeptember 16.

Szépséges kuszaság

Gyémántokkal kirakott, arannyal átszótt,
jól átsült, puhára főtt...
Ismerős kifejezések hevernek találó egymásutániségben,
hiszen az élet is ilyen... élni való.
Szépséges kuszaságban fonálgombolyag,
mellyel mintha macska játszana
és csak telnek-múlnak az évek...
az idő múlása pedig tán csak orcádon látszana,
ha nem vennének körbe az emlékek...

Budapest, 2020. szeptember 24.

Az élet olyan, mint...

Az élet olyan, mint egy karácsonyfa.
Hogy miért gondoltam pont arra?
Gömbök, színes fények, csillagok,
a távolba elragyog, hogy vagy, s vagyok.

Az élet olyan, mint a tenger.
Rétegek közt életek és sokszínűség,
és ahogy háborgatjuk kincseiért,
feláldozva magát.
Elmúlik - pont úgy, mint az ember.

Budapest, 2020. szeptember 30.

Reggel

Hajnalodik... Felkel a Nap,
a madarak már hallgatnak...
Hűvös levegő ölel át,
felveszed melegebb ruhád...

Reggeli zajok sokasága
szűrődik be most az ablakon,
a múlt idő olvadása
kis tócsát képez az asztalon.

Egy perc megmosolyogtat,
egy óra elkápráztat,
egy nap csupán messze száll:
és egy Élet Csak Rád Vár.

Budapest, 2020. november 6.

HA MEGÉRTED

Álom szövi át az éjjelt,
amolyan soha meg nem értett,
ami nem ér egykönnyen véget...
És megőrzünk egy lopott kis képet...

Egy hang, egy illat
és végül elillant,
és a remény megcsillant,
mint valami kis kavics vagy gyémánt...
és végtére is, semmivé vált.

A semmi: minden összessége.
A minden: annak a kétsége,
ami körbe vesz Téged...
És igazi Vagy(ok), csak akkor: ha megérted.

Budapest, 2020. november 8.

Magad után...

Sétáló fények a házak között,
mint szétgurult gyöngyszemek a hátad mögött
vagy tán a talpad alatt cuppanó sár,
mi megszárad hamar,
firka a falon, egy összevisszaság,
mit magad után hagytál.

Oszlopokon ragasztó nyoma,
gyönyöröknek édes otthona,
olvadó jégcsap a háztetőn,
és a cseppek csak járják a keringőn
túl táncaikat.
Édes kis összevisszaság,
mit magad után hagytál.

És hogy ki voltál Te? Magad sem tudhatod.
Talán csak csend a zajban,
egy asszony a falban...
de akármi is voltál, önvalód fel nem adhatod,
magadat meg nem tagadhatod...
hiába hever gyönyörű összevisszaság,
mit magad után hagytál.

Magad után..

Amikor a rendetlenség rendnek tetszik,
amikor szétfeszített combbal fekszik
vérrel telve, duzzadva,
az örület határára sodródva,
mélységes összevisszaság,
mit magad után hagytál...

Régen megtagadott jövőnek hívó szava,
múltak árnyainak taszító sikolya,
álmatlan éjjeleknek álmai,
az a kimondhatatlan, az a valami, az az igazi...
feledhetetlen összevisszaság,
mit magad után hagytál.

Érthetetlen feszülő sorok,
érthetetlen, ahogy gondolkodok
Rád. Remegve... Remélve...
Öltözz szépbe, fehérbe!!!
és legyen
Örök összevisszaság,
mit magad után hagynál...

Budapest, 2020. november 20.

ELTIPORT PARÁZS...

Megannyi felesleges kérdéssel
találtam szembe magamat,
ezernyi képtelen kétséggel
kínóztam önvalóm:

A vak hogyan hallhat,
A siket mivégre lát a világból,
Láb nélkül merre halad,
és ha az értelem nem világol:
mi értelme úgy a létnek?
Sokszor megtagadtam magamat.

Eltiport parázs,
kihunyt tűz képe,
de felcsillan a varázs,
jót vágyva, Istent kérve.

Kinyújtott kéz,
tapogató ujjak,
a Világ nincsen kész,
mondd, hová bújjak?

Múltak csak egyre az évek.
Válaszok nélküli optimista állapot,
hasztalan nem kérdező,
kicsit tán beletörődő,
megerősített falakkal körül vett
kicsiny vár vagyok.

Bennem él: Istennek képmása,
az ember, aki már nem várja
mindennek az okát s az értelmét
és nem veti el a reményt,

hogy az eltiport parázs,
kihunyt tűz képe
múlt koroknak letűnt látomása lesz,
és felcsillan a varázs
jót vágyva, Istent félve,
és ekkor már Te is emberré lehetsz.

Kinyújtott kéz
tapogató ujjak,
a Világban minden kész
mondd, miért bújjak? ...

Budapest, 2020. december 18.

Kávézz Velem az Ünnepek alatt

Kávézzunk együtt az Ünnepek alatt még!
Kitöltöm kávéd pohárba, csészébe, bögrébe,
csokoládét is teszek melléje
úgy készítem, ahogy szeretted rég.

Ülj le mellém, halkan beszélj
oszd meg velem életed, reményed
és kételyed
mondj el Mindent őszintén csak nekem,
jó hallgatóságod leszek, megígérhetem.

Süteményt is sütök és tányérra teszem
és ha marad, szalvétába teszem, mint életem
egy darabkáját, múltamnak morzsáját
és csak úgy véletlen, megérintelek.

Ebédet is főznék hatalmas edényekben
ha nem tagadod meg, hogy reményemben
éljek tovább, hogy várjalak
hogy imával üzenjek Neked, hogy Áldjalak!

És hogy ki volnál Te? Te vagy a titkom,
Istenem, életem célja, eredője,
jövőmnnek csillaga, múltamnak tán egy szereplője
a birtok, a birtokos... Te tudod, hogy hiányzol nagyon

Budapest, 2020. december 21.

AZ IDŐ

Egy még friss kiflivég a zacskóban,
elillanó illat az orrban
piszkosan maradt asztal, ami megvár
mosogatóban mosatlan tányér, pohár...

Jóízű percek homokórában peregnek
kiskanál, mi forró kávét keverget
mosoly ami csupán mosolyt eredményez
és hogy mi köze az egészhez?...

Ezt talán senki sem tudja vagy mindenki
és a pergő homok ezt is elfedi...

Budapest, 2021. január 6.

VÉGTELEN

Még egy cigarettára gyújtok
a hideg már csontomig hatol
gondolataim csak cikáznak
érzéseim habzó tengerén.

Döntések, mint borzalmas súlyok
nyomják vállamat, és meghajol
erős hátam, meghasad elmém.

Szívok egy utolsó slukkot,
hallgatom a csend hangjait
villamos zötyög odakint
autó dudál türelmetlen
egy pár cipő siet messze
elszáll ez az üres este
eltűnik a végtelenben
minden, ami idáig juttatott.

Budapest, 2021 január 18.

Es a végére értünk!

Ha elolvastad, többet is megtudtál rólam.

Ha kérdések fogalmazódtak meg Benned vagy véleményed mondanád el, Facebook-on (www.facebook.com/viktor.demeter.79) vagy akár e-mailben (demeter.viktor@gmail.com) írhatasz nekem!

Napjainkban lassan harmincöt esztendőmmel néhol megmosolyogtatók voltak írásaim, eszméletlenül negatív voltam fiatalon. Mára hiszek. Megtanultam hinni magamban, az emberekben, bízni mindenben, a mindenségben. És mára kicsit még talán Istent is keresve, hatalmas pozitivitással és optimizmussal élem életemet.

Azt hiszem ez a felnőtté válás. Amikor alakul egy ember, formálódik, mint egy agyagdarab, megmunkálódik, mint egy szobor vagy az asztalos kezétől a fa. Talán Isten, a Sors így formál minket embereket, emberré.

Változunk évek, évtizedek során és a változás jó, szükséges, kell mindnyájunknak, ha elismerjük és bevalljuk magunknak, ha nem.

Lassacskán megköszönöm figyelmed, a rám fordított időd - és halkán súgom meg - , hogy talán egyszer, lesz még folytatás!

HA TÁMOGATNÁD MUNKÁMAT ÉS LEHETŐSÉGED NYÍLNA RÁ AZ ALÁBBI UTALÁSI ADATOKKAL TÁMOGATHATSZ:

Demeter Viktor
K&H Bank Iban szám:
HU71 10400023-50526752-77691000

Demeter Viktor

ISBN: 978-615-01-0407-2

